

ΕΚΘΕΣΗ Β΄ ΛΥΚΕΙΟΥ

Επιλογή δώδεκα κειμένων από το σχολικό βιβλίο
και ένα κείμενο του Παντελή Μπουκάλα

Περιεχόμενα

Περιεχόμενα του σχολικού βιβλίου έκθεσης β΄ λυκείου.....	2
1. Χ. Πασαλάρης, Μια ζωή τίτλοι, φάσεις στην ιστορία του τύπου.....	4
2. Δημήτρης Αραβαντινός, Δεν υπάρχουν πρώτοι και τελευταίοι.....	5
3. Σ. Παπαθανασόπουλος, για το Ίντερνετ.....	6
4. Ε. Πετρούνιας, Λειτουργικότητα του λεξιλογίου.....	7
5. Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης (1851-1911).....	9
6. Γιώργος Ιωάννου, "Τα παρατσούκλια".....	11
7. Νίκος Δήμου, ... ως γνωστόν.....	13
8. Ε. Παπανούτσος, Οι άνθρωποι του «να» και οι άνθρωποι του «όχι».....	15
9. Ε. Π. Παπανούτσος, Πρόοδος και συντήρηση.....	16
10. Ε.Π. Παπανούτσος, Τεχνική και εκπαίδευση.....	17
11. Ε.Π. Παπανούτσος Κράτος και νεοέλληνες.....	19
12. Ε. Π. Παπανούτσος, Ο πυκνός και λιτός λόγος.....	21
13. Η οξύτητα του χρόνου και η «μνημοθήκη».....	22

Περιεχόμενα του σχολικού βιβλίου έκθεσης β' λυκείου

Η είδηση και το σχόλιο

σ. 14, είδηση: παρουσιάζει τα γεγονότα

σχόλιο: εκφράζει γνώμη

σ. 46-47, προσδιορισμοί (ονοματικοί και χρονικοί) στην ειδησεογραφία

θέματα: πληροφόρηση, δημοσιογραφία, τύπος

Οργάνωση και παρουσίαση της είδησης

1. ανεστραμμένη πυραμίδα (33)

σ. 33-34, τίτλος/ σύννοψη, περίληψη, αναλυτική παρουσίαση (33) τόπος, τρόπος, αιτία, σκοπός, αποτέλεσμα (τι, ποιος, πού, γιατί, πώς)

2. σ. 36, οπτική γωνία (αξιολόγηση παρουσίαση ερμηνεία γεγονότων) (36)

3. Τίτλος είδησης (39)

4. Συντακτικά στοιχεία (ΠΡΟΣΟΧΗ) (43)

σ. 43-47, σύνταξη είδησης (σειρά λέξεων, ενεργητική ή παθητική σύνταξη, προσδιορισμοί)

α) κανονική σειρά

β) ενεργητική – παθητική σύνταξη (45)

γ) ονοματικοί προσδιορισμοί (46)

δ) προσδιορισμός (47)

5. σχόλιο σε μία είδηση

λεξιλόγιο για το χρόνο (54)

θέματα: μέσα μαζικής επικοινωνίας

οργάνωση του λόγου

τρόπος ανάπτυξης παραγράφου: παράδειγμα (63)

Βιογραφικά είδη

σκοπός: να καταλάβουμε την ποικιλία των κειμένων

σχεδιάγραμμα βιογραφικών ειδών (72)

1. βιογραφία, μυθιστορηματική βιογραφία (73)

2. βιογραφικό σημείωμα (77)

δομή βιογραφικού

3. αυτοβιογραφία (85)

4. αυτοβιογραφικό σημείωμα (86)

α) σύγκριση αυτοβιογραφικού – βιογραφικού

β) έμμεσο σχόλιο στο αυτοβιογραφικό

γ) σύγκριση δύο αυτοβιογραφικών

δ) πρακτικός σκοπός ενός βιογραφικού

θέματα: εργασία, επιλογή επαγγέλματος, κλπ

5. απομνημονεύματα (106)

6. ημερολόγιο (108)

7. συστατική επιστολή (112)

συνέντευξη για πρόσληψη (117)

θέματα: στερεότυπα, φυλετικός και κοινωνικός ρατσισμός (119)

κείμενα: τα παρατσούκλια (120) και ως γνωστόν (125)

οργάνωση του λόγου

τρόπος ανάπτυξης παραγράφου: σύγκριση – αντίθεση (127)

διάγραμμα παραγράφου (128)

μελέτη παραγράφου (129)

ο ρόλος της αντίθεσης στη συνοχή παραγράφου (133)

Παρουσίαση – κριτική βιβλίου

1. ταυτότητα βιβλίου (καλό) (158)
2. βιβλιοπαρουσίαση (159)
3. βιβλιοκριτική (163)
4. ύφος κριτικού
5. απλή και διαδοχική υπόταξη (175)
6. αναφορικές προτάσεις (176)

Παρουσίαση – κριτική θεατρικής παράστασης

θέματα: τέχνη, κριτική έργου τέχνης (179)

θέματα: κριτική, αξιολόγηση, αυτοαξιολόγηση ατόμου (221)

οργάνωση του λόγου

τρόπος ανάπτυξης παραγράφου: ορισμός
διαίρεση

Σημειώσεις – Περίληψη

- σ. 243, εντοπίζω τα κύρια συστατικά της παραγράφου (δομή και λέξεις κλειδιά)
- σ. 244-246, παραλλαγές σημειώσεων κατά παράγραφο
- σ. 248, επισημαίνω τις διαρθρωτικές λέξεις
- σ. 256, το διάγραμμα του κειμένου
- σ. 262, Πως οδηγούμαι στην περίληψη
- σ. 263, Τι πρέπει να προσέχω σε μια περίληψη
- συγκρίνω περιλήψεις
- σ. 266, ενεργητική κα παθητική σύνταξη στην περίληψη (ύφος, σκοπιμότητα)
- θέματα: λακωνικότητα, χρόνος στην σύγχρονη καθημερινή ζωή

Παράγραφος

- σ. 243, εντοπίζω τα κύρια συστατικά της παραγράφου
- σ. 63, ανάπτυξη με παραδείγματα
- σ. 127, ανάπτυξη με σύγκριση-αντίθεση 132, η αντίθεση στη συνοχή κειμένων
- σ. 226, ανάπτυξη με ορισμός
- σ. 231, ανάπτυξη με διαίρεση

και ξαναθυμάμαι από την α' λυκείου:
ανάπτυξη με αιτιολόγηση
ανάπτυξη με αναλογία

1. X. Πασαλάρης, Μια ζωή τίτλοι, φάσεις στην ιστορία του τύπου

Διασκευή, σχολικό βιβλίο έκθεσης-έκφρασης β' λυκείου, σελ. 28

Στην ιστορία του Τύπου διακρίνουν τρεις φάσεις: Την πρώτη (1500-1789), κατά την οποία ο Τύπος είναι απολυταρχικός και στηρίζεται στο δόγμα ότι «η αλήθεια είναι προνόμιο της εξουσίας»· τη δεύτερη (1789-1939), κατά την οποία ο Τύπος είναι φιλελεύθερος και πρεσβεύει ότι η αλήθεια είναι προϊόν διαλόγου, και την τρίτη φάση (1939-), κατά την οποία ο Τύπος είναι πληροφοριακός και πιστεύει ότι η αλήθεια βγαίνει από το πλήθος των πληροφοριών.

Είναι αξιοσημείωτο ότι και οι τρεις αυτές μεγάλες φάσεις στην ιστορία του Τύπου συνοδεύονται από ανάλογα άλματα στη βιομηχανία και την τεχνολογία των μαζικών μέσων. Ο αυταρχικός Τύπος λειτουργούσε με τα κινητά μεταλλικά στοιχεία του Γουτεμβέργιου (1440) και με τα επίπεδα χειροκίνητα πιεστήρια· οι εφημερίδες τύπωναν ελάχιστα αντίτυπα και περιείχαν πολύ λίγες ειδήσεις, από τις οποίες οι περισσότερες ήταν ανακοινώσεις της εξουσίας. Ο φιλελεύθερος στηρίχθηκε στο περιστροφικό πιεστήριο του Νέλσον (1851) και αργότερα στη λινοτυπική μηχανή του Μεργεντάλερ (1885). Οι εφημερίδες τύπωναν περισσότερα φύλλα. Δημοσιεύτηκαν άρθρα, σχόλια, γνώμες και κάπως περισσότερες ειδήσεις. Ο πληροφοριακός Τύπος στηρίχθηκε στις τελειότερες λινοτυπικές μηχανές και σε μεγάλα ταχυπιεστήρια. Σήμερα καλπάζει με τη φωτοστοιχειοθεσία και τα πιεστήρια όφσετ, όπου οι ειδήσεις κατέχουν κυρίαρχη θέση.

Τρεις φάσεις εξέλιξης του Τύπου. Ποια είναι η τέταρτη φάση; Τι χαρακτηριστικά έχει (τεχνολογία, περιεχόμενο)

Παράδειγμα περίληψης

Ο τύπος κατά τη διάρκεια της ιστορίας του χωρίζεται σε τρεις φάσεις. Στον απολυταρχικό, το φιλελεύθερο και τον πληροφοριακό. Ο πρώτος (ήταν βασιμμένος) **βασίστηκε/βασιζόταν/βασιζόμενος** στην εξουσία, **και στα πρώτα** λειτουργούσε με (τα πρώτα) χειροκίνητα μηχανήματα (και είχε) περιορισμένο (αριθμό εκτυπώσεων) **αντίτυπα**. Ο δεύτερος **βασιζόταν** στην ελευθερία λόγου και την αλήθεια, **πραγματοποιήθηκε** με πιο σύγχρονα μηχανήματα και είχε περισσότερα τυπωμένα φύλλα. Και τέλος ο τρίτος είχε τη βοήθεια ταχυπιεστηρίου και είναι ο τύπος των πληροφοριών.

(69 λέξεις) Εip Ka

Εκφραστικές εκδοχές

Η ιστορία του τύπου χωρίζεται σε τρεις φάσεις.

Ο τύπος κατά τη διάρκεια της ιστορίας του χωρίζεται σε απολυταρχικό, φιλελεύθερο και πληροφοριακό.

Η ιστορία του τύπου χωρίζεται στην απολυταρχική, φιλελεύθερη και πληροφοριακή περίοδο.

Η ιστορία του τύπου χωρίζεται σε τρεις φάσεις. Στον απολυταρχικό τύπο που στηριζόταν στην εξουσία, λειτουργώντας χειροκίνητα και είχε περιορισμένα αντίτυπα.

Τέταρτη φάση:

2. Δημήτρης Αραβαντινός, Δεν υπάρχουν πρώτοι και τελευταίοι

σχολικό βιβλίο έκθεσης-έκφρασης β' λυκείου, σελ. 51

Ο ένας στους τρεις κερδίζει. Έτσι παίχτηκε και φέτος το παιχνίδι. Σε γενικές γραμμές έτσι παίζεται σχεδόν κάθε χρόνο.

Σε κάθε τρία πρόσωπα το ένα χαμογελάει. Στα άλλα δύο καθρεπτίζεται η πικρία. Ο ένας στους τρεις ήταν ο "καλύτερος". Το "αξιοκρατικό" μας σύστημα δεν αφήνει και πολλά περιθώρια επιλογής. Ορίζει τις θέσεις και κάνει την πρόσκληση. Και επιλέγει.

Πώς όμως επιλέγει;

Η απάντηση είναι προ πολλού έτοιμη: "Επιλέγει τους καλύτερους", τους "ικανότερους". Και για την επιλογή αυτή δημιουργεί τις εξετάσεις. Η λύση των εξετάσεων όμως δεν είναι τίποτα άλλο παρά το άλλοθι εκείνο που χρειάζεται μια κοινωνία, όταν αδυνατεί ή αρνείται να παρέχει την ισότητα σε όλα τα μέλη της. Είναι η ίδια λογική, που στηρίζει την "αξιοκρατία" και το μύθο του ευφυή μαθητή. [...]

Σ' αυτόν τον ξέφρενο ανταγωνισμό μεταξύ των υποψηφίων, που επί το ευπρεπέστερο καλείται άμιλλα, η κατάληψη της πρώτης θέσης σε ένα τμήμα ή μια σχολή δεν αποτελεί επίτευγμα. Ο διαχωρισμός του από τους άλλους δεν καλλιεργεί και πάλι τίποτα άλλο παρά το μύθο του "χαρισματικού ατόμου", που διαθέτει μεγαλύτερες από τους άλλους ικανότητες. Μια λογική που επιπλέον καλλιεργεί τον πρωταθλητισμό και όχι τη μάθηση ή καλύτερα την αξιοποίηση και ανάδειξη των ικανοτήτων του κάθε ατόμου. Η διάκριση αυτή επιτρέπει τη διαιώνιση της αντίληψης εκείνης με την οποία η κοινωνική εκτίμηση δεν μετριέται με την προσωπικότητα, το χαρακτήρα, τις ευαισθησίες και τις ικανότητες του κάθε ατόμου, αλλά με τους τίτλους σπουδών, τους βαθμούς, τη θέση και τα πτυχία που κατέχει. [...]

Ένα σύγχρονο εκπαιδευτικό σύστημα οφείλει να καταργεί το μύθο των χαρισματικών μαθητών και να μάχεται για ένα σχολείο που να διασφαλίζει την κοινοκτημοσύνη της γνώσης ως αναγκαία συνθήκη της κοινωνικής ισότητας.

3. Σ. Παπαθανασόπουλος, για το Ίντερνετ

από τον ημερήσιο Τύπο, σχολικό βιβλίο έκθεσης-έκφρασης β' λυκείου, σελ. 62

Το διαδίκτυο δεν είναι απόλυτα ένα "μαζικό" μέσο επικοινωνίας. Στην πράξη είναι ένα πολυπρόσωπο, μαζικό, διαπροσωπικό μέσο, με βασικό χαρακτηριστικό ότι περιλαμβάνει πολλές διαφορετικές μορφές επικοινωνίας... Το Ίντερνετ αμφισβητεί τα βασικά χαρακτηριστικά της παραδοσιακής επικοινωνιακής σχέσης ανάμεσα στην πηγή, το μήνυμα και τον αποδέκτη. Η επικοινωνία μέσω του Ίντερνετ μπορεί να πάρει πολλές μορφές, από τις σελίδες του δικτύου ή του Παγκόσμιου Ιστού, οι οποίες μπορεί να καθορίζονται είτε από μεγάλους ειδησεογραφικούς οργανισμούς που έχουν εισχωρήσει στο δίκτυο, είτε από τις ομάδες χρηστών που συζητούν μεταξύ τους για διάφορα θέματα που τους ενδιαφέρουν ανταλλάσσοντας μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου. Οι μορφές της επικοινωνίας στο Ίντερνετ μπορούν επίσης να αλληλοδιαπλέκονται, καθώς κάθε πόλος μπορεί να είναι ταυτόχρονα πομπός και δέκτης. Οι πομποί των μηνυμάτων ενδέχεται να αποτελούνται είτε από ένα άτομο ή μια κοινωνική ομάδα. Τα μηνύματα πάλι ποικίλλουν, μπορεί να είναι παραδοσιακά δημοσιογραφικά άρθρα ή ιστορίες που έχουν συντελεστεί σταδιακά από πολλούς ανθρώπους ή και απλές συνομιλίες. Οι αποδέκτες ή το κοινό αυτών των μηνυμάτων μπορεί, επίσης, να αποτελούνται από ένα ως πολλά -ενδεχομένως εκατομμύρια- άτομα τα οποία τη μία φορά μπορούν να παίζουν το ρόλο του δέκτη και την άλλη του πομπού των μηνυμάτων...

Γεγονός πάντως είναι ότι το Ίντερνετ αποτελεί μια νέα μορφή επικοινωνίας. Και είναι νέα, διότι μεταβάλλει την παθητική θέση που συνήθως είχε ο αποδέκτης στην επικοινωνιακή διαδικασία. Για πρώτη φορά στα χρονικά της μαζικής επικοινωνίας μπορούμε να βρούμε ένα μεγάλο αριθμό ατόμων να μεταδίδει πληροφορίες σε έναν εξίσου τεράστιο αριθμό ατόμων ... Όποιος διαθέτει έναν υπολογιστή, ένα μόντεμ και μία τηλεφωνική γραμμή μπορεί να γίνει εκδότης εφημερίδας, ραδιοφωνικός ή τηλεοπτικός παραγωγός. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη επανάσταση στην ιστορία της επικοινωνίας από τότε ως τις μέρες μας. Πρόκειται για μια νέα οικονομία της πληροφορίας και την απαρχή μιας επικοινωνίας που δεν είναι μονόδρομη ή αμφίδρομη, αλλά πολυεπίπεδη, πολυπρόσωπη, μαζική και ταυτόχρονα εξατομικευμένη. Το Ίντερνετ είναι ένα μοναδικό μέσο επικοινωνίας, γιατί δε σέβεται σύνορα και κυβερνήσεις, είναι παγκόσμιο. Είναι το μέσο στο οποίο οι υπηρεσίες θα πρέπει να αναζητηθούν ανάλογα με τα ενδιαφέροντα και τις προτιμήσεις των συμμετεχόντων στην επικοινωνιακή διαδικασία και είναι -τέλος- το μόνο μέσο που το περιεχόμενό του μπορεί να αλλάξει, καθώς μεταδίδεται, συμφωνάμε τις ανάγκες των χρηστών.

4. Ε. Πετρούνας, Λειτουργικότητα του λεξιλογίου,

σχολικό βιβλίο έκθεσης-έκφρασης β' λυκείου, σελ. 66-68

Ο αριθμός των λέξεων μιας γλώσσας είναι τόσος, ώστε να εξυπηρετούνται οι ανάγκες της συγκεκριμένης κοινότητας που τη χρησιμοποιεί. Από πραχτική άποψη δε μπορούμε να μετρήσουμε τον αριθμό των λέξεων, αφού συνεχώς άλλες γεννιούνται και άλλες πεθαίνουν, θεωρητικά όμως ο αριθμός τους σε μια ιστορική στιγμή είναι πεπερασμένος.

Λειτουργικότητα σημαίνει οικονομία και επάρκεια. Γλώσσα με λέξεις άχρηστες για τη συγκεκριμένη γλωσσική κοινότητα θα ήταν αντιοικονομική, αλλά και γλώσσα χωρίς τις απαραίτητες λέξεις δε θα επαρκούσε για τις πραγματικές ανάγκες. Οι ανάγκες μπορεί να αναφέρονται τόσο στο εξωτερικό περιβάλλον, όσο και στις παραδόσεις της συγκεκριμένης κοινωνίας.

Προτού οι αρχαίοι Έλληνες κατέβουν στο Αιγαίο, δεν είχαν λέξεις για τη θάλασσα, τα ψάρια, τα φυτά της Μεσογείου, τις ανέσεις του πολιτισμού. Όταν εγκαταστάθηκαν, δανείστηκαν τις περισσότερες απ' αυτές τις λέξεις από τους παλαιότερους κατοίκους, γιατί τώρα χρειάζονταν να εκφράσουν τις σχετικές έννοιες. Έχει παρατηρηθεί ότι τα εσκιμώικα διαθέτουν πλήθος συνώνυμα και αναλογικά σχετικά με τις μορφές του χιονιού, οι αραβικές γλώσσες διαθέτουν πλήθος συνώνυμα και αναλογικά με τη γκαμήλα - μπορούμε να υποθέσουμε ότι σήμερα διαθέτουν πολλές λέξεις που αναφέρονται στα αυτοκίνητα πολυτελείας, ίσως δάνεια από τα γαλλικά και τα αγγλικά - μόνον ότι οι λέξεις της τελευταίας κατηγορίας δε θα είναι γνωστές στους αραβικούς πληθυσμούς του Σουδάν ή της Σαχάρας.

Οι παραδόσεις και ο ειδικός τρόπος ζωής που διαμορφώνει μια κοινωνία είναι παράγοντες καθοριστικοί τουλάχιστον όσο και το εξωτερικό περιβάλλον. Τα αγγλικά δε διαθέτουν τόσο πλούσιο λεξιλόγιο σχετικά με το χιόνι όσο τα εσκιμώικα, κι ας μιλούνται επίσης στον Καναδά και στην Αλάσκα. Στην αρχαία αττική διάλεχτο είχαν δημιουργηθεί πολλοί φιλοσοφικοί, μαθηματικοί και πολιτικοί όροι, ενώ στην αμέσως επόμενη ελληνοιστική περίοδο παρουσιάζονται στα ελληνικά επιστημονικοί όροι, και στο Βυζάντιο δημιουργείται μεγάλος αριθμός λέξεων που εκφράζει λεπτές θεολογικές διακρίσεις και που αργότερα σε μεγάλο βαθμό ξεχάστηκαν, όπως είχαν κιάλας ξεχαστεί οι περισσότεροι επιστημονικοί και φιλοσοφικοί όροι. Στο τέλος του μεσαίωνα, όταν το Βυζάντιο έχασε την κυριαρχία της θάλασσας, εξαφανίστηκαν από την ελληνική γλώσσα οι περισσότεροι ναυτικοί όροι. Ξαναδημιουργήθηκαν τέτοιοι, πολλοί παρμένοι απ' τα ιταλικά, το 18ο αιώνα, όταν ομιλητές της ελληνικής γλώσσας άρχισαν πάλι να ασχολούνται με τη ναυτιλία. Στις νεότερες ευρωπαϊκές γλώσσες αυξήθηκε το επιστημονικό και το τεχνικό λεξιλόγιο. Στα νέα ελληνικά, εκτός από την εισαγωγή επιστημονικών και τεχνικών όρων ευρύνεται το πολιτικό και το αθλητικό λεξιλόγιο, ιδιαίτερα το λεξιλόγιο του ποδοσφαίρου, μικραίνει όμως το λεξιλόγιο που αναφέρεται στην αγροτική ζωή ή στις πλατύτερες οικογενειακές σχέσεις. Από τα παραπάνω ίσως φαίνεται πόσο επιφανειακή είναι η διαβεβαίωση των σχολικών γραμματικών των περισσότερων νεότερων κρατών, ότι "η γλώσσα της χώρας πλουτίστηκε με την τάδε κατηγορία λέξεων, και πάλι ξαναπλουτίστηκε με άλλες λέξεις και από ρύακι έγινε ποτάμι κτλ. κτλ."

Κάθε γλώσσα δημιουργεί όσες λέξεις χρειάζονται στη συγκεκριμένη ιστορική στιγμή, και ό,τι άλλο θα ήταν παράλογο. Οι καινούργιες λέξεις μπορούν να κατασκευαστούν απ' την αρχή, μπορεί να στηριχτούν σε προϋπάρχουσες, μπορεί να 'ρθουν σα δάνεια από άλλες γλώσσες, ακόμη και σα δάνεια από παλιότερες μορφές της ίδιας γλώσσας, όπως συμβαίνει με τα νέα ελληνικά. Μάλιστα στα νέα ελληνικά έρχονται προπαντός επιστημονικοί όροι από ξένες γλώσσες, όπου δημιουργήθηκαν με βάση αρχαία ελληνικά γλωσσικά στοιχεία (π.χ. "ακεφαλία, αιμοφιλία, μαγνητόφωνο"). Εφόσον υπάρχει λόγος, προσθέτονται συνώνυμα. "Συνώνυμα" όμως δε σημαίνει λέξεις ταυτόσημες. Οι λέξεις: "έξυπνος, πονηρός, σπύρτο, σαΐνι, ατσίδα, ράτσα..." δε δηλώνουν ακριβώς το ίδιο πράγμα, γι' αυτό και υπάρχουν. Απόλυτα συνώνυμα δηλαδή λέξεις ταυτόσημες, είναι σπάνιο φαινόμενο στις φυσικές γλώσσες, γιατί κάτι τέτοιο θα ήταν αντιοικονομικό (πόσες θα μπορούσαμε να βρούμε στην κοινή Νεοελληνική; 'απίδι-αχλάδι, καλαμπόκι-αραποσίτι': ή έστω και μόνο με διαφορά στη μορφή: 'στρόγγυλος-στρογγυλός, ακόμη-ακόμα' - δε μιλάμε βέβαια για αντίστοιχες λέξεις που μπορεί να υπάρχουν σε διαφορετικές διαλέχτους: δεξ "ισόγλωσσα" 5.1.1). Αν υπάρχει λόγος, μπορεί να διαφοροποιηθεί η σημασία ενός από τα συνώνυμα, ώστε να καλύψει νέες ανάγκες. Άχρηστες λέξεις απλούστατα πεθαίνουν.

Πρέπει να φτάσει κανείς σε διαστρεβλωμένη αντίληψη της γλωσσικής λειτουργίας, όπως με τη νεοελληνική καθαρεύουσα (7.6.2.1.β), για να θεωρηθεί επιθυμητή η ύπαρξη απόλυτων συνώνυμων, που δε διαφοροποιούν σε τίποτα το νόημα, και αυτό θα ονομαστεί "πλούτος" (π.χ. 'μάτιον-ομμάτιον-όμμα-οφθαλμός', 'ψωμίον-άρτος', και μάλιστα με αποκλεισμό των μόνων πραγματικών λέξεων: 'μάτι-ψωμί'). Πρόκειται για "πλούτο" που στην πραγματικότητα είναι σαβούρα, βλαβερή επιβάρυνση της μνήμης.

Εφόσον η γλώσσα είναι το κατεξοχή κοινωνικό φαινόμενο, είναι φυσικό η ιδιαιτερότητα μιας κοινωνίας να παρουσιάζεται, να "εγγράφεται" μέσα στη γλώσσα-της. Φυσικά αυτό γίνεται όχι με το βασικό λεξιλόγιο, αλλά με τις ειδικές λέξεις και εκφράσεις, που πρέπει να καλύψουν τις ιδιαίτερες ανάγκες. Προφανώς τέτοιες λέξεις δεν έχουν εύκολη ή δεν έχουν ποτέ ακριβή αντιστοιχία σε άλλη γλώσσα (π.χ. νεοελληνικές λέξεις όπως: 'φιλότιμο, παλικάρι, λεβέντης, κέφι' - πώς θα μεταφραστεί στα ελληνικά η γερμανική λέξη 'Grundlichkeit' ή η γαλλική λέξη 'intellectuels';).

Έτσι παρουσιασμένη αποχτά νόημα η άποψη των ρομαντικών του 19ου αιώνα, ότι "η γλώσσα εκφράζει το πνεύμα του λαού". Ωστε μια από τις πιο αξιόλογες απασχολήσεις με ξένες γλώσσες είναι η κατανόηση των ειδικών λέξεων που εκφράζουν ιδιαίτερες έννοιες, τα χαρακτηριστικά ενδιαφέροντα και επιτεύγματα της συγκεκριμένης κοινωνίας, και που ίσως δε βρίσκονται στη δική-μας γλώσσα. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα για την απασχόληση με παλιές γλώσσες, όπως τα αρχαία ελληνικά ή τα λατινικά, όπου δεν υπάρχει η παράλληλη χρησιμότητα που έχει η απασχόληση με σύγχρονες γλώσσες, δηλαδή η επικοινωνία με τους ξένους ομιλητές, η εξυπηρέτηση του τουρισμού, ή η ανάγνωση επιστημονικών και τεχνικών βιβλίων.

(Ε. Πετρούνιας, Νεοελληνική γραμματική και συγκριτική ανάλυση, University Studio Press A.E., Θεσσαλονίκη 1984, σελ. 56-58)

5. Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης (1851-1911)

σχολικό βιβλίο έκθεσης-έκφρασης β' λυκείου, σελ. 77, 80, 86

Ήταν γιος φτωχού ιερέα και γεννήθηκε στη Σκιάθο, όπου έμαθε και τα πρώτα γράμματα· έπειτα φοίτησε, με διακοπές, σε γυμνάσια της Χαλκίδας, του Πειραιά και της Αθήνας. Τελείωσε τη Μέση Εκπαίδευση το 1874, σε ηλικία 23 ετών, και την ίδια χρονιά γράφτηκε στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου. Παράλληλα μελετούσε μόνος του ξένες γλώσσες. Οι οικονομικές δυσκολίες τον ανάγκασαν να διακόψει τις σπουδές του και να στραφεί στο βιοπορισμό· εργάστηκε κυρίως ως μεταφραστής (από τα αγγλικά και γαλλικά) σε εφημερίδες. Έζησε με πολλές στερήσεις και πέθανε στη Σκιάθο. Ήταν άνθρωπος βαθύτατα θρησκευόμενος, ταπεινός και μοναχικός.

Άρχισε το συγγραφικό του έργο με ιστορικά μυθιστορήματα, περιπετειώδη και ρομαντικά. (Η Μετανάστις, Οι Έμποροι των Εθνών, Η Γυφτοπούλα), αλλά αργότερα στράφηκε στο διήγημα, όπου και διέπρεψε. Θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους Νεοέλληνες πεζογράφους και ο κυριότερος εκπρόσωπος του ηθογραφικού διηγήματος.

Από τα 200 περίπου διηγήματά του τα πιο πολλά αναφέρονται στη ζωή των απλών ανθρώπων της Σκιάθου, ενώ ένας δεύτερος μικρότερος κύκλος αντλεί θέματα από τη ζωή στις φτωχογειτονίες της Αθήνας. Το γνήσιο αφηγηματικό υλικό του Παπαδιαμάντη, η αίσθηση της φύσης, η χριστιανική ευλάβεια κι ένα αίσθημα νοσταλγίας που διατρέχει την αφήγηση του συνθέτουν ένα κλίμα ιδιότυπης γοητείας, που είναι από τα κύρια χαρακτηριστικά της πεζογραφίας του. Γλώσσα του είναι η καθαρεύουσα, διάσπαρτη όμως από φράσεις και λέξεις των εκκλησιαστικών βιβλίων, καθώς και από λέξεις της δημοτικής· στη δημοτική εξάλλου (και συνήθως στο ιδίωμα της Σκιάθου) είναι γραμμένοι και οι διάλογοι. Η σύνθεση των διηγημάτων του μερικές φορές είναι χαλαρή (πράγμα για το οποίο κατηγορήθηκε από μερικούς κριτικούς), αλλά η έλλειψη αυτή αναπληρώνεται από τη φυσικότητα στην αφήγηση. Από τα εκτενέστερα διηγήματα του σημαντικότερο θεωρείται η Φόνισσα.

Ο Παπαδιαμάντης δεν μπόρεσε να εκδώσει ο ίδιος κανένα βιβλίο όσο ζούσε· τα έργα του τα δημοσίευε σε εφημερίδες και περιοδικά. Μετά το θάνατό του έγιναν διάφορες εκδόσεις.

Πρόσφατα έγινε η κριτική έκδοση των Απάντων του (εκδ. Δόμος) με την επιμέλεια του φιλόλογου Ν.Δ. Τριανταφυλλόπουλου.

Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης (1851-1911)

Κορυφαίος διηγηματογράφος. Γεννήθηκε και πέθανε στη Σκιάθο, όπου έμαθε και τα πρώτα γράμματα. Φοίτησε, έπειτα, σε γυμνάσια της Χαλκίδας, του Πειραιά, και της Αθήνας. Μεγάλος, το 1874, τελείωσε τη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση και γράφτηκε στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου, όπου και φοίτησε χωρίς ποτέ να πάρει πτυχίο· αναγκάστηκε να στραφεί στο βιοπορισμό. Έτσι εργάστηκε ως δημοσιογράφος/μεταφραστής σε διάφορες εφημερίδες.

Χρονικά, ανήκει στη γενιά του 1880, αν και έμεινε έξω από τους αγώνες και τις αγωνίες αυτής της γενιάς, στην οποία πολλά οφείλει η λογοτεχνία μας. Κρατήθηκε μακριά από τις φιλολογικές ζυμώσεις της εποχής του: φιλολογικοί καβγάδες, γλωσσικό ζήτημα, νέοι φιλολογικοί προσανατολισμοί φαίνεται να τον αφήνουν ασυγκίνητο. Αυτό όμως είναι εντελώς εξωτερικό. Ο Παπαδιαμάντης έχει το δικό του κόσμο, και σύμφωνα μ' αυτόν πλάθει το δικό του έργο. Στα μεγάλα φιλολογικά προβλήματα του καιρού του δίνει τις προσωπικές του λύσεις. Γι' αυτό και μένει μόνος στα γράμματα χωρίς εταίρους και απογόνους. Όπως μόνος έμεινε και στη ζωή· μόνος και ιδιότυπος.

Το ίδιο ιδιότυπο είναι και το έργο του· είναι επηρεασμένο από τη ζωή του: Ο Παπαδιαμάντης καταγόταν από φτωχή οικογένεια· ήταν γιος ιερέα· το περιβάλλον του σπιτιού του ήταν θρησκευτικό· του ίδιου η ζωή υπήρξε ασκητική· ήταν ο κοσμοκαλόγερος, όπως τον είπαν, ο άγιος των ελληνικών γραμμάτων. Αυτή λοιπόν η μυστική ζωή του σφραγίζει το έργο του, που είναι εμπνευσμένο από τη Σκιάθο: οι ήρωές του, απλοί ναυτικοί, ευσεβείς χριστιανοί, γυναίκες, παιδιά, γέροι, ιερείς, κινούνται στο χώρο του νησιού, όπου κινήθηκε και ο ίδιος, όταν ήταν παιδί. Τα διηγήματά του δεν έχουν πάντα πλοκή και δέσιμο. Είναι αφηγήσεις απλές.

Η γλώσσα του είναι κι αυτή ιδιότυπη· είναι η γλώσσα του Παπαδιαμάντη· μια γλωσσική ποικιλία που συναιρεί και ζωντανεύει μέσα της γλωσσικά στοιχεία παρμένα από τη δημοτική, την καθαρεύουσα, τα εκκλησιαστικά βιβλία και από το ιδίωμα της Σκιάθου. Ωστόσο έχει μουσικότητα και γοητεία.

Έργα του: "Οι Έμποροι των εθνών" (μυθιστόρημα), "Η Φόνισσα" (νουβέλα), "Όνειρο στο κύμα" (διήγημα), "Υπό την βασιλικήν δρυν" (διήγημα), "Φτωχός άγιος" (διήγημα), "Σταχτομαζώχτρα" (διήγημα), "Στο Χριστό στο κάστρο" (διήγημα) και άλλα πολλά διηγήματα, περίπου διακόσια.

Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης (1851-1911)

«Εγεννήθην εν Σκιάθω , τη 4^η Μαρτίου 1851. Εβγήκα από το ελληνικόν σχολείον εις τα 1863, αλλά μόνον τω 1867 εστάλην εις το Γ' Γυμνάσιον Χαλκίδος, όπου ήκουσα την Α' και Β' Τάξιν. Την Γ' εμαθήτευσα εις Πειραιά, είτα διέκοψα τας σπουδάς μου κ' έμεινα εις την πατρίδα. Κατά Ιούλιον του 1872 υπήγα εις το Άγιον Όρος χάριν προσκυνήσεως, όπου έμεινα ολίγους μήνας. Τω 1873 ήλθα εις Αθήνας κ' εφοίτησα εις την Δ' του Βαραβκειού. Τω 1874 ενεγράφην εις την Φιλοσοφικήν Σχολήν, όπου ήκουσα κατ' εκλογήν ολίγα μαθήματα φιλολογικά, κατ' ιδίαν δε ησχολούμην εις τας ξένας γλώσσας. Μικρός εξωγράφιζα Αγίους, είτα έγραφα στίχους, κ' εδοκίμαζα να συντάξω κωμωδίας. Τω 1868 επεχείρησα να γράψω μυθιστόρημα. Τω 1879 εδημοσιεύθη η *Μετανάστις*, έργον μου εις τον *Νεολόγον* Κωνσταντινουπόλεως. Τω 1881 έν θρησκευτικόν ποιημάτιον εις το περιοδικόν *Σωτήρα*. Τω 1882 εδημοσιεύθη *Οι Έμποροι των Εθνών* εις το *Μη Χάνεσαι*. Αργότερα έγραψα περί τα εκατόν διηγήματα, δημοσιευθέντα εις διάφορα περιοδικά κ' εφημερίδας».

6. Γιώργος Ιωάννου, "Τα παρατσούκλια"

σχολικό βιβλίο έκθεσης-έκφρασης β' λυκείου, σελ. 120-122

Συνάντησα προχτές στο δρόμο έναν παλιό συμμαθητή μου, φαλακρό πια και σχεδόν γερασμένο, που μου έκανε φριχτά παράπονα, ότι δήθεν τον βλέπω στο δρόμο και δεν τον χαιρετώ. Τον άκουσα για αρκετή ώρα σιωπηλός και μετά βιάστηκα ν' αναγνωρίσω την ενοχή μου για να τον ξεφορτωθώ μια ώρα αρχύτερα. Σαν χωρίσαμε, άθελά μου πήρα ν' ανασκαλεύω τα περασμένα. Το αίμα μου φούντωσε. Αυτό το τέρας που είχε τώρα το θράσος να μου κάνει και παράπονα, ήταν ένας απ' τους μεγαλύτερους διώκτες και βασανιστές μου, όταν ήμασταν μαζί στο σχολείο. Κυρίως αυτός διαλαλούσε τα απειράριθμα παρατσούκλια μου, παριστάνοντας μάλιστα, όσο μπορούσε πιο γελοία, και τον τρόπο που μιλούσα. Η αληθεια είναι: ότι νέα παρατσούκλια δεν μου έβγαζε γιατί δεν ήταν σε θέση, έδειχνε όμως ιδιαίτερο ζήλο για τη διάδοση των ήδη γνωστών. Αυτός επίσης ο ουραγοκόταγκος ήταν που μετέφερε τα παρατσούκλια του σχολείου στη γειτονιά μου και το αντίστροφο, κι αυτός πάλι με την παρέα του μου τα φώναζαν ακόμα και μέσα στο δρόμο, όταν πήγαινα βόλτα με τους γονείς μου. Νομίζει το χαϊβάνι πως δεν τα θυμάμαι πια ή ότι έχω ψυχή επιπόλαια σαν τη δικιά του. Ξεχνάει όμως ή συγχωρεί ποτέ ένας άνθρωπος με σώες τις φρένες τα βασανιστήρια που του κάνουν; Πώς λοιπόν να ξεχάσω κι εγώ αυτά που τράβηξα απ' την πρώτη ακόμα τάξη του δημοτικού σχολείου;

Πρώτα πρώτα το άλλο, το παλιό μου επίθετο, ήταν ένα αστείο παρατσούκλι. Και δεν ήταν ανάγκη να το πουν οι άλλοι, έπρεπε κάθε τόσο να το δηλώνω μονάχος μου. Μικρόν ορισμένοι με ξεμονάχιαζαν και μ' έβαζαν να το επαναλαμβάνω κάνοντας πως δεν το καλάκουσαν. Πεθαίνανε κάθε φορά στα γέλια. Στο σχολείο πάλι, όσο ανέβαινα τις τάξεις, το πράγμα καταντούσε μαρτύριο. Μόλις άρχιζαν να φωνάζουν κατάλογο, σφίγγονταν η καρδιά μου, ιδρώναν τα χέρια μου και μ' έπιανε τρεμούλα. Στο μεταξύ, ο καθηγητής είχε φωνάζει δυο τρεις φορές το επίθετό μου, ώσπου ν' ακούσει το άμυχο παρών που έβγαζα, μέσα σε μια τάξη σκασμένη κιόλας στα γέλια. Κάποτε ένας απαίσιος καθηγητής της μουσικής, μεγάλος σπάρος, διέκοψε τον κατάλογο, με πρόσταξε να σηκωθώ και μου έκανε στριμμμένα: "Γιατί δε φωνάζεις δυνατά, ρε μπουφέ;" Αυτό ήθελαν κι οι άλλοι, τους πετούσε νέα τροφή. Για μεγάλο διάστημα, εκτός από πολλά άλλα, ήμουν και ο "μπούφος" της τάξεως. Οι κακοηθέστεροι προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να το κάνουν γνωστό σ' ολόκληρο το γυμνάσιο. Επεδίωκαν μάλιστα να διηγούνται το περιστατικό, ενώ βρισκόμουν κάπως κοντά στην παρέα τους για να τ' ακούω κι εγώ και να σκάω [...].

Όταν όμως παίχτηκε κάποτε στο θέατρο μια οπερέτα με τίτλο Οικογένεια Βατραχιάν και γέμισαν οι τοίχοι αφίσες, ολόκληρο το σόι μου έπεσε άρρωστο. Κανένας τους δεν ήθελε να βγει στο δρόμο. Εγώ σχεδόν το χάρηκε γιατί επιτέλους τους έβλεπα κι αυτούς να υποφέρουν απ' τ' όνομά μας. Ευτυχώς όμως που έτυχε να είναι καλοκαιρί γιατι αλλιώς εγώ επρόκειτο να τραβήξω τα μαρτύρια των εβραίων στο σχολείο. Και τώρα καμιά φορά ακούω στο ραδιόφωνο την οπερέτα αυτή, που είναι πράγματι πολύ αστεία. Καρφί όμως δεν μου καίγεται. Ακόμα κι επίτηδες να μας το κάνουν, διόλου δεν μ' ενδιαφέρει. Μακάρια να μπορούσαν να την παίζουν μέρα νύχτα για να ευφραίνομαι.

Το ευτύχημα ήταν πως το γυμνάσιο βρισκόταν σε άλλη περιφέρεια απ' το δημοτικό που είχα βγάλει κι έτσι στα παρατσούκλια του γυμνασίου δεν προστέθηκαν κι εκείνα του δημοτικού. Γιατί εκεί πια ήταν που μου είχαν ζεματίσει την ψυχή. Η δασκάλα μας, μια ανεκδιήγητη γκεργκέφω, μόλις με είδε ζαρωμένον στο θρανίο παρατήρησε: "εσύ παιδί μου, κάνεις σαν σκαντζόχοιρος". Όλα τα παιδιά γέλασαν κι απ' το πρώτο κιόλας διάλειμμα άρχισαν να μου το φωνάζουν. Η δασκάλα κατευχαριστημένη το επανέλαβε και τη δεύτερη ώρα. Στην αρχή όλοι μου φώναζαν το παρατσούκλι κοροϊδευτικά. Κατόπι, αντί να το ξεχάσουν, το συνήθισαν και το 'λεγαν χωρίς ιδιαίτερη κακία, σαν ένα οποιοδήποτε όνομα. Εγώ όμως αδύνατο να το συνήθισω, κάθε μέρα με πλήγωνε πιο βαθιά. Ιδίως όταν παίζαμε ποδόσφαιρο κι ήθελαν να τους δώσω πάσα, τότε το "Σκαντζόχοιρε, Σκαντόχοιρε" αντηχούσε σ' όλους τους τόνους.

Άρχισα να μην παίζω με κανέναν. Έπαιζα μόνος μου στην αυλή μας διάφορα παιχνίδια. Έβρισκα δυο φωλιές μερμήγκια διαφορετικά σε χρώμα και μέγεθος. Επειδή ήμουν πολύ ξανθός, ήθελα η μια φωλιά να έχει ξανθά μερμήγκια. Η άλλη είχε μελαχρινά με μεγάλα ευκίνητα πόδια. Δεν ήταν δύσκολο να βρεθούν. Έπαιρνα τότε ένα απ' τα ξανθά, που ήταν πιο αδύναμα, και το 'ριχνα μέσα στην τρύπα της φωλιάς, εκεί όπου έβραζαν τα μαύρα μερμήγκια. Αυτά έζωναν αμέσως το ξανθό, το δάγκωναν από παντού, το τραβολογούσαν, και τελικά, μέσα σ' ένα συνωστισμό, το 'σερναν μισοπεθαμένο στη φωλιά τους. "Πάει ο σκαντζόχοιρος", έλεγα πικραμένος [...].

Τα βράδια, συνήθως την ώρα που τρώγαμε, περνούσαν παρέες παρέες τα παιδιά κάτω απ' το σπίτι και ούρλιαζαν στα σκοτεινά τα διάφορα παρατσούκλια μου. Μέχρι τραγούδια μου είχαν βγάλει. Μόνο εγώ τα άκουγα, οι δικοί μου χαμπάρι δεν είχαν. Μ' έπιανε τότε σφίξιμο στο στομάχι, γλώμιαζα, κι αφήνοντας το φαγητό στη μέση έτρεχα να κοιμηθώ ή μάλλον να κρυφτώ κάτω απ' τα στρωσίδια [...].

Ήρθε όμως μέρα, που το κακό στο σχολείο παράγινε. Δίπλα μου στο θρανίο καθόταν ένα παιδί, που του είχα ιδιαίτερη αδυναμία. Δε θυμάμαι πια τ' όνομά του. Θυμάμαι όμως που φορούσε ναυτικά, παιδικά ρούχα της μόδας τότε. Ένα πρωί, στο διάλειμμα, η δασκάλα με κάλεσε στο γραφείο. Μέσα περίμενε μια άγνωστή μου κλαμένη γυναίκα, που

μόλις μπήκα μ' αγκάλιασε και με φιλούσε. Κατόπι μου εξήγησε πως ο φίλος μου, λίγο προτού ξεψυχήσει, παραμιλούσε κι έλεγε συνεχώς τ' όνομά μου. Πάλι καλά που δεν έλεγε κι αυτός το παρατσούκλι μου -όλα να τα περιμένεις.

Στα σαράντα του, η φρικαλέα εκείνη δασκάλα φρόντισε να διορθώσει κάπως τα πράγματα. Είχαν στείλει στο σχολείο φακελάκια με κόλλυβα και γλυκά παξιμάδια. Η κυρία μας, αφού φόρεσε τελετουργικά κάτι μαύρα μανικέτια απ' τον καρπό ως τον αγκώνα για να μη λερωθεί, είπε μελιστάλαχτα: "Ο σκαντζόχοιρος θα πάρει από δύο, γιατί ήταν φίλος του". Το χτύπημα ήταν αβάσταχτο. Σηκώθηκα κι έφυγα κλαίγοντας πικρά. Έπεσα στο σπίτι με πυρετό. Δεν ήθελα να ξαναπάω στο σχολείο ούτε να βγω έξω. Μάτιαια προσπαθούσαν να με πείσουν, ότι παραπονέθηκαν στη δασκάλα, που φυσικά όχι μόνο τ' αρνήθηκε όλα, μα δήλωσε πως μ' αγαπούσε ιδιαίτερα.

Τις επόμενες μέρες δεν μ' έστειλαν σχολείο. Η μάνα μου κάθε πρωί μου φορούσε τα καλά μου, μού 'βαζε ένα καπέλο, και μ' έστελνε στο γειτονικό Σέιχ-Σου [...].

Αυτό σαν να με γιάτρευε κάπως. Την άλλη χρονιά με γράψανε σ' άλλο σχολείο.

Τώρα πια ούτε οι πιο κακόγλωσσοι και φαρμακεροί φίλοι και συνάδελφοί μου τολμούν να μου βγάλουν παρατσούκλι. Το πράγμα σχεδόν με στενοχωρεί. Φαίνεται πως με το πέραςμα του χρόνου η φωνή μου, η μορφή μου, η σκέψη μου, το βάδισμά μου, πήραν επιτέλους να μου ταιριάζουν, ίσως και να διορθώθηκαν, ενώ πρώτα ήταν ίσως πρόωρα και παράταιρα επάνω μου. Με τους περισσότερους όμως απ' αυτούς συμβαίνει τ' αντίθετο. Βέβαια, θα έχει παίξει κάποιο ρόλο και το γεγονός πως έχω γίνει εγώ ο ίδιος πια άσος στο να κολλώ παρατσούκλια και κάμποσα που έστειλα συστημένα κάποτε σε ορισμένους απόκοτους και γελοίους, τους ζεμάτισαν τόσο, που δεν ξανάβγαλαν άχνα. Κρίμα που δεν ανακάλυψα την μέθοδο αυτή πιο μπροστά.

Όπως όμως κι αν έχει το πράγμα, τώρα καταλαβαίνω πόσο μαρτύρησα κάποτε απ' το τίποτε και πόση επίδραση είχαν πάνω σ' όλη μου τη ζωή εκείνα τα παρατσούκλια.

Γιώργος Ιωάννου, "Τα παρατσούκλια", Η σαρκοφάγος. Πεζογραφήματα, Αθήνα, εκδ. Κέδρος, 1992, σσ. 35-40.

7. Νίκος Δήμου, ... ως γνωστόν

σχολικό βιβλίο, σελ. 125

[...]

Αρχή όλων των διακρίσεων οι γενικές κρίσεις. Όλοι, οι “Α” είναι. “Β” – να το αξίωμα κάθε ρατσισμού. Δεν θα ξεχάσω τη φράση που διάβασα σε μια τηλεοπτική κριτική (γραμμένη από άνθρωπο καλλιεργημένο και ευαίσθητο!), που ειρωνευόταν (και καταδίκασε) έναν ολόκληρο λαό: “Η αθωότης αυτού του πάναγνου, ως γνωστόν, γερμανικού λαού, με τα αγνά ήθη και έθιμα και την αγνή παιδική καρδιά”. Όλη η κριτική ήταν σκέτος ρατσισμός! Σίγουρα μη συνειδητός. Ο καθένας μπορεί να παρασυρθεί από ένα –δικαιολογημένο ή όχι– συναίσθημα. Και να φτάσει ξαφνικά στο ως γνωστόν...

Ως γνωστόν, όλοι οι Γερμανοί είναι τέρατα, οι Εβραίοι εκμεταλλευτές, οι Αμερικανοί ρατσιστές.

Κάποιος θα πρέπει να μας εξηγήσει πως είμαστε όλοι ίδιοι. Σε κάθε κοινωνία τα φαινόμενα της διάκρισης και της διαίρεσης ενδημούν και οι διαφορές (αν υπάρχουν) είναι στα προβλήματα. Βέβαια εμείς είμαστε υπερήφανοι που δεν έχουμε απαρτχάιτ. Όμως, δεν έχουμε και νέγρους... Και οι άλλοι Ευρωπαίοι (Γάλλοι, Ελβετοί, Ολλανδοί) ήταν υπερήφανοι για την ανεκτικότητα και το φιλελευθερισμό τους... μέχρι που γέμισαν έγχρωμους και μη, εργάτες και πρόσφυγες. [...]

Κι αν νομίζετε πως η έλλειψη νέγρων μας εμποδίζει να εκδηλώνουμε τον αυθόρμητο ρατσισμό μας, κάνετε πολύ λάθος. Έχουμε άπειρους τρόπους να διαιρούμε τους ανθρώπους σε κατηγορίες. Από την καταγωγή τους [...] μέχρι το επάγγελμά τους. [...]

Λες και διαλέγει κανείς πάντα με ποιόν τρόπο θα βγάλει το ψωμί του! Και υπάρχουν και χειρότερα. Για σκεφθείτε τον σκουπιδιάρη, τον πεθαμενατζή, τον εκκενωτή βόθρων; Ενώ γιατρός... δικηγόρος... μηχανικός... Όλη η Ελλάδα αγωνίζεται να μπει στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα για να αποφύγει το στίγμα του μουντζούρη και του μάστορα. Αν δεν είναι αυτή διάκριση – ποια είναι; [...]

Λοιπόν ας αφήσουμε τους φαρισαϊσμούς, ας σταματήσουμε να λέμε: “Ευχαριστώ σοι ότι ουκ εμί ώσπερ οι λοιποί των ανθρώπων...”, κι ας αναζητήσουμε βαθύτερα μέσα μας τις ρίζες του ρατσισμού – γιατί υπάρχουν, σε όλους μας. Χρειάζεται συνειδητός και συνεχής αγώνας, έντιμη αυτοανάλυση και παραδοχή των ημαρτημένων, για να πολεμήσουμε αποτελεσματικά αυτή τη φοβερή κοινωνική μάστιγα. Που δηλητηριάζει όχι μόνο τη ζωή στη Νότιο Αφρική — αλλά και εδώ, σε μας, στην Ελλάδα, κάθε μέρα.

— Θα παντρευάτε την κόρη σας με έναντσιγγάνο; Σίγουρα! (Μόνο που δεν έχετε κόρη).

— Δε νομίζετε πως οι Εβραίοι είναι λιγάκι παραδόπιστοι; Λέτε συχνά ποντιακά ανέκδοτα; Δεν συμφωνείτε πως οι Γερμανοί ρέπουν προς τον ολοκληρωτισμό (έ – η γερμανική πειθαρχία!). Και οι Τούρκοι, εδώ που τα λέμε, δεν είναι λίγο μουνταλάδες; Ως γνωστόν δε... οι Αραβες...

Όσο για τους Έλληνες – δεν είναι ένας περήφανος, φιλελεύθερος και ζύπνιος λαός; (Να και ο ανάποδος ρατσισμός!). Ε, λοιπόν – αρχίστε να ξηλώνετε προκαταλήψεις και προλήψεις. Μόνο έτσι θα μπορέσετε να αντιμετωπίσετε κάποτε τουςτσιγγάνους των δικών σας Εξαμιλιών...

2.3.1986

http://www.ndimou.gr/articledisplay.asp?time_id=169&cat_id=16

ολόκληρο το κείμενο

...ΩΣ ΓΝΩΣΤΟΝ

Λοιπόν είναι ή δεν είναι οι Έλληνες ρατσιστές; Η σωστή απάντηση: Δεν είναι! Εκτός βέβαια από εκείνους τους άθλιους στα Έξαμιλια. Αλλά αυτοί είναι η εξαίρεση. Που, ως γνωστόν, επιβεβαιώνει τον κανόνα. Τουλάχιστον οι προοδευτικοί μας σχολιαστές (πάντα προοδευτικοί – όλοι!) εκεί κατέληξαν. Και με ανακούφιση το Έθνος δέχθηκε το ομόφωνο συμπέρασμα τους.

- Αυτό μας έλειπε να μας βγάζανε ρατσιστές, σαν εκείνους τους λευκούς της Νότιας Αφρικής. Εκείνοι είναι δεύτερης κατηγορίας άνθρωποι!

Μπα! ενοχληθήκατε; Ε! λοιπόν προσέξτε:

Ισχυρίζομαι πως να αποκαλείς κάποιον ρατσιστή, σαν αυτό να ήταν ιδιότητα και όχι πρόβλημα, είναι σκέτος ρατσισμός!

Γιατί σε τίποτα δεν διαφέρουν οι κάτοικοι των Εξαμιλιών από τους κατοίκους της Γαστούνης - παρά μόνο στο πρόβλημα. Όπως δεν είναι διαφορετικοί οι λευκοί της Νότιας Αφρικής από μας – κι απόδειξη, οι Ρωμιοί που ζούνε εκεί, που δεν διαφέρουν (σε μέσο όρο) από τους άλλους λευκούς στη συμπεριφορά τους.

Αρχή όλων των διακρίσεων οι γενικές κρίσεις. Όλοι, οι “Α” είναι. “Β” – να το αξίωμα κάθε ρατσισμού. Δεν θα ξεχάσω τη φράση που διάβασα σε μια τηλεοπτική κριτική (γραμμένη από άνθρωπο καλλιεργημένο και ευαίσθητο!), που ειρωνευόταν (και καταδίκασε) έναν ολόκληρο λαό: “Η αθωότης αυτού του πάναγνου, ως γνωστόν, γερμανικού λαού, με τα αγνά ήθη και έθιμα και την αγνή παιδική καρδιά”. Όλη η κριτική ήταν σκέτος ρατσισμός! Σίγουρα μη συνειδητός. Ο

καθένας μπορεί να παρασυρθεί από ένα – δικαιολογημένο ή όχι – συναίσθημα. Και να φτάσει ξαφνικά στο ως γνωστόν...

Ως γνωστόν, όλοι οι Γερμανοί είναι τέρατα, οι Εβραίοι εκμεταλλευτές, οι Αμερικανοί ρατσιστές.

Κάποιος θα πρέπει να μας εξηγήσει πως είμαστε όλοι ίδιοι. Σε κάθε κοινωνία τα φαινόμενα της διάκρισης και της διαίρεσης ενδημούν και οι διαφορές (αν υπάρχουν) είναι στα προβλήματα. Βέβαια εμείς είμαστε υπερήφανοι που δεν έχουμε απαρχαίτι. Όμως, δεν έχουμε και νέγρους... Και οι άλλοι Ευρωπαίοι (Γάλλοι, Ελβετοί, Ολλανδοί) ήταν υπερήφανοι για την ανεκτικότητα και το φιλελευθερισμό τους... μέχρι που γέμισαν έγχρωμους και μη, εργάτες και πρόσφυγες. Και τώρα θάλλουν τα καρκινώματα τύπου Λεπέν.

Κι αν νομίζετε πως η έλλειψη νέγρων μας εμποδίζει να εκδηλώνουμε τον αυθόρμητο ρατσισμό μας, κάνετε πολύ λάθος. Έχουμε άπειρους τρόπους να διαιρούμε τους ανθρώπους σε κατηγορίες. Από την καταγωγή τους ("ως γνωστόν, όλοι οι Καλαματιανοί είναι...") μέχρι το επάγγελμα τους. (Το 'χω ζήσει στο πετσί μου αυτό. Για πολλά χρόνια εξασκούσα το επάγγελμα του διαφημιστή. Δουλειά τρίτης κατηγορίας, που μου απέκλειε κάθε πρόσβαση στους κύκλους των διανοουμένων. Οι κριτικές των βιβλίων μου άρχιζαν με τις λέξεις: "Ο διαφημιστής...").

Λες και διαλέγει κανείς πάντα με ποιόν τρόπο θα βγάλει το ψωμί του! Και υπάρχουν και χειρότερα. Για σκεφθείτε τον σκουπιδιάρη, τον πεθαμενατζή, τον εκκενωτή βόθρων; Ενώ γιατρός... δικηγόρος... μηχανικός... Όλη η Ελλάδα αγωνίζεται να μπει στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα για να αποφύγει το στίγμα του μουντζούρη και του μάστορα. Αν δεν είναι αυτή διάκριση – ποια είναι;

Άλλος ρατσισμός: Η πολιτική τοποθέτηση. Γράφει ο μακαρίτης ο Γιώργος Ιωάννου στο τελευταίο του Φυλλάδιο: Κάποτε που μίλησα με ενθουσιασμό για τον Κλέωνα Παράσχο σε ένα ελαφρό πρόσωπο, που όμως περνάει για βαρύ, μου είπε:

"Ξέρεις, ήταν δεξιός ο Παράσχος. Ακόμα και νεκρούς προσπαθούν να εξοντώσουν μ' αυτά τα επιχειρήματα".

"Ας θυμηθούμε τον Erich Fried:

"Όταν ένας αριστερός σκέπτεται
πως ένας αριστερός
μόνο και μόνο επειδή είναι αριστερός
είναι καλύτερος από ένα δεξιό
τότε στην αυταρέσκεια του
είναι πάλι δεξιά.

Θα έλεγα πως, αν αυτό αλήθευε!, τότε όλοι οι αριστεροί μας είναι δεξιοί... Γιατί δεν έχω γνωρίσει κανέναν που να μην πιστεύει πως η τοποθέτηση του τον κάνει (λίγο, τόσο δα, ελάχιστα) καλύτερο από τον αντίστοιχο του δεξιό.

Λοιπόν ας αφήσουμε τους φαρισαϊσμούς, ας σταματήσουμε να λέμε: "Ευχαριστώ σοι ότι ουκ ειμί όσπερ οι λοιποί των ανθρώπων...", κι ας αναζητήσουμε βαθύτερα μέσα μας τις ρίζες του ρατσισμού - γιατί υπάρχουν, σε όλους μας. Χρειάζεται συνειδητός και συνεχής αγώνας, έντιμη αυτοανάλυση και παραδοχή των ημαρτημένων, για να πολεμήσουμε αποτελεσματικά αυτή τη φοβερή κοινωνική μάστιγα. Που δηλητηριάζει όχι μόνο τη ζωή στη Νότιο Αφρική - άλλα και εδώ, σε μας, στην Ελλάδα, κάθε μέρα.

— Θα παντρεύατε την κόρη σας με έναν τσιγγάνο; Σίγουρα! (Μόνο που δεν έχετε κόρη).

— Δε νομίζετε πως οι Εβραίοι είναι λιγάκι παραδόπιστοι; Λέτε συχνά ποντιακά ανέκδοτα; Δεν συμφωνείτε πως οι Γερμανοί ρέπουν προς τον ολοκληρωτισμό (έ — η γερμανική πειθαρχία!). Και οι Τούρκοι, εδώ που τα λέμε, δεν είναι λίγο μπουνταλάδες; Ως γνωστόν δε... οι Αραβες...

Όσο για τους Έλληνες – δεν είναι ένας περήφανος, φιλελεύθερος και ξύπνιος λαός; (Να και ο ανάποδος ρατσισμός!). Ε, λοιπόν – αρχίστε να ξηλώνετε προκαταλήψεις και προλήψεις. Μόνο έτσι θα μπορέσετε να αντιμετωπίσετε κάποτε τους τσιγγάνους των δικών σας Εξαμιλιών...

2.3.1986

http://www.ndimou.gr/articledisplay.asp?time_id=169&cat_id=16

8. Ε. Παπανούτσος, Οι άνθρωποι του «ναι» και οι άνθρωποι του «όχι»

Έκφραση - Έκθεση Β' Λυκείου, σελ. 127, 130

Χαρακτηρολογικά οι άνθρωποι μπορούν να μοιραστούν σε δύο κατηγορίες: στους «ανθρώπους του ναι» και τους «ανθρώπους του όχι». Οι πρώτοι, όταν προκαλούνται να εκδηλωθούν (με μian απάντηση, κίνηση ή προσφορά, με τη στάση τους απέναντι σ' ένα αίτημα ή σ' ένα αντιλεγόμενο θέμα), αυθόρμητα συμπεριφέρονται θετικά, έστω και αν αργότερα, άμα καλοσκεφτούν και ζυγίσουν πιο ψύχραιμα τα δεδομένα, νικηθούν από τις αμφιβολίες (τις θεωρητικές) ή τις δυσκολίες (τις πρακτικές) και αναθεωρήσουν την αρχική τους τοποθέτηση. Το «ναι» έρχεται εύκολα και τις περισσότερες φορές στο στόμα τους: «ω, βέβαια γίνεται», «μάλιστα, δεν αποκλείεται», «δε σας υπόσχομαι, αλλά θα προσπαθήσω», «θα το ξαναδώ, ελπίζω να το πετύχω», «συμφωνώ, έχει και αυτή η άποψη την αλήθεια της» κ.ο.κ. Αντίθετα, οι άνθρωποι της άλλης κατηγορίας αρχίζουν πάντα με το «όχι», η άρνηση είναι κατά κανόνα η πρώτη αντίδρασή τους, ακόμα και όταν έπειτα από ψυχραιμότερη κρίση ή επιγενέστερη συμπάθεια φανούν υποχωρητικοί. Αυτοί ξεκινούν αρνητικά: «αδύνατον, δε γίνεται», «αποκλείεται, μην το συζητείτε», «έχω την εντελώς αντίθετη γνώμη», «μη ματαιοπονείτε, χαμένος ο κόπος», «δεν είναι πολλές οι αλήθειες, αλλά μία» κ.ο.κ. Νομίζει κανείς ότι, στην κάθε περίπτωση, έχει να κάμει με ένα εντελώς διαφορετικό ψυχικό κλίμα. Εκεί αθρία, ανοιχτός ορίζοντας κάτι το μαλακό και το λείο. Εδώ συννεφιά, κλεισούρα, κάτι το σκληρό και το τραχύ.

(Ε. Παπανούτσου, Η κρίση του πολιτισμού μας, σελ. 231).

Αυτό είναι σε αδρές γραμμές το κύριο γνώρισμα των δύο τύπων. Συνοδεύεται όμως από πολλά άλλα, συναφή, που χαρακτηρίζουν την ψυχική μορφή του καθενός και είναι πάλι αντίθετα μεταξύ των. Λ.χ. "οι άνθρωποι του ναι" είναι καταδεχτικοί, φιλόξενοι, πρόθυμοι να εξυπηρετούν τους γνωρίμους των. Κοινωνικοί και ευχάριστοι στη συντροφιά. Προσαρμόζονται εύκολα στις περιστάσεις, δεν παίρνουν κατάκαρδα τις αντιζηότητες της ζωής. Είναι εύκαμπτοι στις σκέψεις τους, διαλλακτικοί. Έχουν πολλά και ποικίλα ενδιαφέροντα, γνώσεις εγκυκλοπαιδικές σε μεγάλη έκταση, όχι και σε αντίστοιχο βάθος. Για την ψυχαγωγία τους προτιμούν τα εντυπωσιακά θεάματα, τις πυκνές κοινωνικές σχέσεις, τον πολύ κόσμο. Αντίθετα, "οι άνθρωποι του όχι" είναι δυσπρόσιτοι, κλειστοί, απρόθυμοι να προσφέρουν τη βοήθειά τους σε όσους τη ζητούν. Όχι ευχάριστοι στη συντροφιά, γιατί ή στέκονται σε απόσταση και σωπαίνουν ή μονολογούν. Δύσκολα αναπροσαρμόζονται, όταν αλλάζουν απότομα οι συνθήκες της ζωής, και πληγώνονται βαθιά από τις ατυχίες. Έχουν ακαμψία στη σκέψη, δεν ανέχονται αντιρρήσεις, μένουν αμετακίνητοι στις ιδέες τους. Τα ενδιαφέροντά τους είναι περιορισμένα, ρέπουν στη μονομέρεια, αλλά είναι πάντα καλύτερα από τους άλλους πληροφορημένοι στο θέμα που τους συγκινεί. Η πολυκοσμία τους ενοχλεί, λίγες αλλά στενές είναι οι φιλικές τους σχέσεις. Για την ψυχαγωγία τους προτιμούν τα μοναχικά από τα δημόσια ακροάματα και θεάματα.

Η ιδιορρυθμία καθεμιάς από τις δύο αυτές χαρακτηρολογικές κατηγορίες θα φανεί καθαρότερα, όταν τις συγκρίνουμε με μέτρο την ψυχική ένταση των βιωμάτων τους. Οι "άνθρωποι του ναι" αισθάνονται και σκέπτονται ζωηρά, αλλά όχι σε υψηλή ψυχική θερμοκρασία. Οι μεταπτώσεις τους είναι συχνές, πάντοτε όμως σε περιορισμένη κλίμακα: ούτε πολύ "πάνω" ούτε πολύ "κάτω" από το μέσο επίπεδο. Δεν "παθαίνουνται" δηλαδή για μια ιδέα, έναν πόθο, μια ορμή. Δε δίνονται ολόκληροι σ' ένα πρόγραμμα ζωής, σε μια φιλοδοξία, σε μια πίστη. Εύκολα μετακινούνται από μια συναισθηματική κατάσταση ή από μια ιδεολογική γραμμή σε άλλη, γιατί με όλες συνδέονται χαλαρά, επιπόλαια. Το αντίθετο συμβαίνει στους "ανθρώπους του όχι". Το "πάθος", κατά το πλατύ νόημα της λέξης, δεσπόζει στην εσωτερική τους ζωή. Αργούν να στρατευθούν σε μια θρησκευτική ή φιλοσοφική ιδεολογία, σε μια πολιτική παράταξη ή και σε μια επαγγελματική επίδιωξη· όταν όμως κερδηθούν, υπερθερμαίνονται ψυχικά και αφοσιώνονται στο έργο που αναλαμβάνουν, ανυποχώρητοι. Για τούτο και όταν διαψευσθούν στις προσδοκίες τους, το πλήγμα το αισθάνονται ως προδοσία και με το ίδιο πάθος που υπεράσπιζαν πριν τη στάση τους, τώρα την αποκηρύττουν και την πολεμούν. Η κρίση που περνούν την ώρα εκείνη μοιάζει με σεισμό που αναποδογυρίζει τα στρώματα της ψυχής τους. Σπάνιες βέβαια είναι στους χαρακτήρες αυτού του τύπου οι μεταπτώσεις· όταν όμως έρχονται, γίνονται σε αναπτυσμένη κλίμακα - η ίδια ένταση στους θετικούς βαθμούς όπως και στους αρνητικούς.

(Ε. Παπανούτσος, ό.π., σελ. 231-232)

9. Ε. Π. Παπανούτσος, Πρόοδος και συντήρηση

σχολικό βιβλίο έκθεσης-έκφρασης β' λυκείου, σελ. 134-135

Μέσα στην ιστορική πορεία του πνεύματος δύο αντίθετα ρεύματα υφαίνονται με την ορμή τους την κίνηση των ιδεών. Το ένα ωθεί ακάθεκτα προς τα εμπρός, προς κάτι ανείπωτο ακόμη, κάτι που δεν έχει άνετα σαρκωθεί στη σκέψη και στη διατύπωση, δεν έχει πραγματοποιηθεί, αλλά θέλγει σαν πυρετώδης προσμονή. Το άλλο αντιστέκεται και προσπαθεί με σύνεση και περίσκεψη να κρατήσει το με αγώνες πραγματοποιημένο, το δοκιμασμένο, τη θετική και σίγουρη κατάκτηση που λαμποκοπά σαν ώριμος καρπός.

Φυσική τάση του ανθρώπου η πρώτη. Φυσική και η δεύτερη. Ποτέ δεν αναπαύεται το πνεύμα μας σε ό,τι έγινε πάρα πολύ οικείο. Αλλά και ποτέ δε θυσιάζουμε αλόγιστα ό,τι με πόνο έγινε, επί τέλους, δικό μας. Το πρώτο είναι η ακοίμητη λαχτάρα. Το δεύτερο η φρόνιμη πρόνοια. Όταν λείπει η ορμή προς το νέο, πέφτομε στην αποτελεμάτωση. Όταν δε συντηρούμε το κατακτημένο, αίρεται μαζί με τη συνέχεια και κάθε παράδοση και αιωρούμαστε με τις ρίζες στον αέρα. Και τα δύο μαζί, πρόοδος και συντήρηση, συνθέτουν τη ζωή του πνεύματος, ασφαλίζουν την εσωτερική συνοχή αλλά και την αδιάκοπη ανανέωσή του.

Τη συνθέτουν ακριβώς με την αντίθεσή τους, με τη γόνιμη πάλη τους, όπως λόγος και αντίλογος συνθέτουν και προωθούν τη συζήτηση. Αυτό το νόμο με τις απέραντες εφαρμογές του τον ανακάλυψε πρώτος με τη σκοτεινή του μεγαλοφυΐα ο Εφέσιος Ηράκλειτος και του έδωσε τη μνημειώδη διατύπωση: πόλεμος πατήρ πάντων. Δική του φαίνεται πως είναι η θαυμαστή εικόνα ότι το βέλος υψώνεται με την αντίσταση του αέρα. Πώς θα μπορούσε να υψωθεί, αν στο δικό του λόγο δεν ερχόταν ν' αποκριθεί ο αντίλογος του αντιστεκόμενου στοιχείου; Αργότερα ο Πλάτων είδε τη σημασία αυτού του νόμου στην κίνηση του στοχασμού και διαπαιδαγωγημένος από το ζωντανό παράδειγμα του Σωκράτη εμόρφωσε τη διαλεκτική του μέθοδο. Στα νεότερα χρόνια ο Hegel εθεμελίωσε πάνω στο νόμο της διαλεκτικής ολόκληρη τη φιλοσοφία του, τη φυσική και τη μεταφυσική, την ίδια την ιστορία. Αυτή η δυναμική αντίληψη της ζωής, του στοχασμού και της ιστορίας, είναι ίσως το πιο χαρακτηριστικό γνώρισμα του ευρωπαϊκού πνεύματος που δεν μπορεί να νιώσει την ανατολίτικη ευδαιμονία της απόλυτης στατικότητας.

Αν όμως πρόοδος και συντήρηση είναι ροπές φυσικές, και φυσιολογικές ακόμη, γιατί αποτελούν τάσεις υγιείς και κανονικές, δε συμβαίνει το ίδιο και με τις νοσηρές υπερβολές τους, με την προοδοπληξία και την αντιδραστικότητα. Εδώ πια έχει ξεπεραστεί το νόμιμο μέτρο, έχει χαθεί η συνείδηση των ορίων, η κάθε ορμή μένει αχαλίνωτη στη φορά της, δε διατηρεί πια τον έλεγχο των κινήσεων της και γίνεται τυφλή και, φυσικά, άγονη. Από την αντίθεσή τους δε δημιουργείται η ευεργετική προώθηση αλλά η καταστρεπτική τριβή. Ανάβει ο σπινθήρας του πείσματος, της εμπάθειας, του φανατισμού. Με τη διάβρωση φθείρονται και τα δύο ρεύματα. Το βέλος δεν υψώνεται, συντριβεται, και γύρω απλώνεται σιγά σιγά το αποκαρδιωτικό κενό. Ο προοδοπληκτος δεν είναι η ένταση, αλλά η γελοιογραφία του προοδευτικού. Ο αντιδραστικός δεν είναι ένας φρονιμότερος, αλλά ένας μωρός συντηρητικός.

Πρέπει να προσέξουμε πολύ αυτή τη διάκριση, γιατί μας εξηγεί πολλά φαινόμενα της ζωής μας. Αν η πρόοδος είναι δύναμη γονιμοποιός, γιατί προσφέρει θετικά πράγματα, η προοδοπληξία αποτελεί κίνδυνο, γιατί είναι άγονη άρνηση. Αν η συντήρηση είναι ωφέλιμη και σκόπιμη στην κίνηση της ζωής, η αντιδραστικότητα με τον εμπαθή μισονεϊσμό* της είναι σωστή συμφορά. Και οι δύο ακρότητες όπλα τους έχουν το μονολιθικό τους δογματισμό και την ανοικτήρμονα διαβολή του αντιπάλου. Δεν αντιτίθενται με το συγκαταβατικό χαμόγελο της επιείκειας, όπως ο ορμητικός έφηβος προς τον ώριμο άντρα, αλλά με μωρίες και λύσσα, καθώς το τρελόπαιδο προς τον ξεμωραμένο γέρο.

Άλλο συντήρηση και άλλο αντιδραστικότητα. Άλλο πρόοδος και άλλο προοδοπληξία. Οι πρώτοι όροι των ζευγών τροφοδοτούν κάθε μορφή ζωής και την προάγουν. Οι δεύτεροι τη σκοτώνουν. Και αν τα νιάτα, ορμητικά καθώς είναι και ασυλλόγιστα, πηδούν πολύ συχνά τα εσκαμμένα, εκείνοι όπου κοσμούνται από το λευκό φωτοστέφανο της ωριμότητας, δεν πρέπει να σπεύδουν να τα μιμηθούν σ' αυτό το θανάσιμο πήδημα από το άλλο μέρος της τάφρου, αλλά νηφάλιοι και με πλήρη συναίσθηση της ευθύνης τους να δίνουν πάντα το χρυσό παράδειγμα του μέτρου, γιατί η παρεκτροπή τους δεν πρόκειται να βρει ούτε αυτή την κατά συγκατάβαση συνγνώμη που δίνεται στην τρυφερή ηλικία.

(Ε. Π. Παπανούτσος, Πρόοδος και συντήρηση, (απόσπ.), Εφήμερα, επίκαιρα, ανεπίκαιρα, εκδ. Ίκαρος Αθήνα, 1980, σελ. 148-150)

10. Ε.Π. Παπανούτσος, Τεχνική και εκπαίδευση

σχολικό βιβλίο έκθεσης-έκφρασης β' λυκείου, σελ. 249-251

Α. Είναι τάχα δυνατόν να κινδυνεύει η παιδεία, επομένως και ο πνευματικός μας πολιτισμός, από την εκπληκτική ανάπτυξη που παρουσιάζουν σήμερα τα ΜΜΕ; Μήπως ήταν υπερβολή να τεθεί εφέτος με κάποιαν ανησυχία το ερώτημα τούτο στις «Διεθνείς Συναντήσεις» της Γενεύης;

Β. Η προσωπική μου γνώμη είναι ότι, παρά την αισιοδοξία εκείνων που υποστήριξαν με θέρμη το αντίθετο, ο κίνδυνος αυτός πραγματικά υπάρχει. Κατά τις συζητήσεις της Γενεύης δύο ειδικοί, οι καθηγητές Edmond Rochedieu και Rene Schaefer, πρόβαλαν μερικές παρατηρήσεις που δυστυχώς πολύ λίγο προσέχτηκαν από τους άλλους συνέδρους.

Η «εικόνα» που με τα σύγχρονα τεχνικά μέσα προσφέρεται έντονα και αλλεπάλληλα στην κατ' αίσθηση αντίληψη, είτε ο κ. Rochedieu, αγγίζει άμεσα τη συγκινησιακή σφαίρα της ψυχής και το βάθος της προσωπικότητας, παραμερίζοντας την κρίση και τη συνειδητή βούληση. Έτσι αποκτά μυστηριώδη δύναμη απάνω στο θυμικό του ανθρώπου και μπορεί να έχει βαθιά επίδραση στον ψυχικό του κόσμο. Καλή (παραμυθεί, καθησυχάζει, εναρμονίζει εσωτερικές τάσεις συγκρουόμενες κτλ.) -αλλά και κακή (υποβάλλει έμμονες ιδέες, διεγείρει, φανατίζει κτλ.). Τον κίνδυνο των «εικόνων» τόνισε και ο κ. Schaefer. Αφθονούν, είτε, σήμερα και κατακλύζουν τις αισθήσεις μας οι «εικόνες» που υλοκριντικά προσφέρονται ως δήθεν αντικειμενικά κριτήρια (images hypocritement documentaries).

Η ζημιά που προκαλούν είναι διπλή. Α) Πρώτα μας συνηθίζουν να ικανοποιούμαστε με τα προσφερόμενα έτοιμα duplicata *, κι έτσι σιγά σιγά χάνουμε την διάθεση και την ικανότητα να παρατηρούμε την εξωτερική πραγματικότητα. Β) Έπειτα δημιουργούν ένα είδος πλασματικής, ψεύτικης ζωής, όπου «βολευόμαστε» τόσο καλά, ώστε χάνουμε την αίσθηση της πραγματικής ζωής (μυθοβαρισμός, δονκιχωτισμός).

Γ. Όταν αναπτύσσεται υπέρμετρα η τάση προς το κατ' αίσθηση αντιληπτό, φυσικό και αναπόφευκτο είναι να ατροφήσει η καθαρά διανοητική λειτουργία που δουλεύει με την αφαίρεση και με το λογισμό. Έπειτα, όταν ένας άλλος εργαζέται για μας και προσφέρει στην αντίληψή μας έτοιμα τα «παρασκευάσματά» του (τύπος, κινηματογράφος και ραδιόφωνο προμηθεύουν σε μεγάλες ποσότητες αυτού του είδους τη μασημένη τροφή στο Κοινό τους), μια τάση αποδοχής, μια βολική παθητικότητα μπαίνει στη θέση της πρωτοβουλίας και της προσπάθειας και σιγα σιγά το πνεύμα γίνεται ανάπηρο. -Θα μπορούσε βέβαια να φέρει κανείς την αντίρρηση ότι στην περίπτωση αυτή όχι τα ίδια τα τεχνικά μέσα, αλλά ο τρόπος που τα μεταχειριζόμαστε έχει δυσμενείς για την παιδεία μας συνέπειες. Αλλά υπάρχει το ζήτημα: άραγε τα μέσα αυτά από την ίδια τη φύση τους δεν προσφέρονται εύκολα σε μια τέτοια, δηλαδή κακή, χρήση;

Δ. Πώς θα αμυνθούμε απέναντι στους κινδύνους για τους οποίους μιλούμε; -Για να καταλήξουμε σε μια πρόταση, δεν πρέπει, νομίζω, να λησμονούμε ότι σύμφωνα μ' ένα ανοικτίρμονο νόμο που διέπει τη ζωή και την ιστορία του ανθρώπου, το κέρδος και η απώλεια, το ωφέλιμο και το επιζήμιο, το καλό και το κακό είναι συνήθως συνυφασμένα το ένα με το άλλο. Επομένως από τη στιγμή που πραγματοποιήσαμε σημαντικές προόδους με την τελειοποίηση των τεχνικών μέσων στον τομέα της διάδοσης των ιδεών, έπρεπε να περιμένουμε ότι θα επακολουθούσαν άλλο τόσο σημαντικές ζημιές. Υπάρχει όμως στην Βιολογία μια αρχή («ομοιόσταση» την ονομάζουν) που λέει ότι κάθε ζωντανός οργανισμός έχει στη διάθεσή του δυνάμεις έτοιμες, όταν κλονίζεται η ισορροπία του, να εργαστούν για να την αποκαταστήσουν το γρηγορότερο. - Τέτοιες δυνάμεις υπάρχουν και στον πολιτισμό μας. Όταν η πρόοδος, που απότομα πραγματοποιείται σε μια περιοχή, απειλεί την ισορροπία του συνόλου, το μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να προσπαθήσουμε να ξυπνήσουμε αυτές τις δυνάμεις, να τις κινητοποιήσουμε, για να προλάβουμε την καταστροφή.

Ε. Στην περίπτωση που μας απασχολεί ένα μόνο θετικό μέτρο θεραπείας του κοινού νομίζω ότι υπάρχει: η μόρφωση των νέων. Μια μόρφωση στερεή που θα κάνει την αυριανή ανθρωπότητα πιο απαιτητική, πιο ανεξάρτητη απέναντι σ' εκείνους που θα αναλάβουν να την πληροφορήσουν, να την καθοδηγήσουν και να τη διασκεδάσουν με τον τύπο, τον κινηματογράφο, το ραδιόφωνο και την τηλεόραση. Να οπλίσουμε τη διάνοια με την ανάπτυξη των κριτικών της δυνάμεων, να τονώσουμε τη συνείδηση του αγαθού με το βάθεμα του νοήματος της αρετής, ατομικής και συλλογικής να καθαρίσουμε την αίσθηση του ωραίου με τη συνεχή και προσωπική επαφή προς τις δημιουργίες της αυθεντικής Τέχνης - ιδού τα μέσα με τα οποία μια φωτισμένη εκπαίδευση θα μπορέσει να δώσει στην αυριανή ανθρωπότητα τη δύναμη και την επιδεξιότητα να αντιμετωπίσει χωρίς πολύ μεγάλες απώλειες τις προόδους μιας τεχνικής που προχωρεί με βήματα γίγαντα.

ΣΤ. Με ποιες προϋποθέσεις είναι δυνατόν να θεμελιωθεί και με ποιους τρόπους μπορεί να γίνει αποτελεσματική μια τέτοια εκπαίδευση - αυτό είναι μια άλλη ιστορία, που πρέπει χωριστά να εξεταστεί. Εδώ μόνο το τελικό μας συμπέρασμα ακόμη χωράει. Και τούτο εύκολα διαπιστώνεται σύντομα και απλά: Είναι άδικο να καταριόμαστε τις προόδους της τεχνικής. Ό, τι πρέπει να οικτιρούμε είναι το γεγονός ότι μια άλλη δύναμη του πολιτισμού, η μόρφωση του λαού, δεν προχωρεί εξίσου γρήγορα, ούτε ενεργεί αποτελεσματικά, για να αντισταθμίσει τις αναπόφευκτες συνέπειες των τελειοποιήσεων που ραγδαία πραγματοποιούνται στη σφαίρα της εφαρμοσμένης επιστήμης. Η τεχνική

δίνει στον πολιτισμό τη διάσταση του πλάτους. Η εκπαίδευση καλείται να συμπληρώσει το νόημά του εξασφαλίζοντας σ' αυτόν μιαν άλλη διάσταση: τη διάσταση του βάθους.

13 Οκτωβρίου 1955.

(Ε.Π. Παπανούτσος, Εφήμερα-Επίκαιρα-Ανεπίκαιρα, εκδ. Ίκαρος, Αθήνα 1980, σελ. 313-15)

* duplicata: υποκατάστατα

11. Ε.Π. Παπανούτσος Κράτος και νεοέλληνες

σχολικό βιβλίο έκθεσης- έκφρασης β' λυκείου, σελ. 253-256

Ηλικιωμένος άνθρωπος που επί χρόνια πολλά εργάστηκε στη διοικητική υπηρεσία του Κράτους και ανέβηκε όλες τις βαθμίδες της, συνόπισε κάποτε τα διδάγματα της μακράς πείρας του με μια παρατήρηση άξια να μας βάλει σε πολλές σκέψεις.

Το Κράτος, έλεγε, όχι ως αφηρημένη ιδέα, αλλά ως συγκεκριμένο βίωμα, σαν ένα κομμάτι από την ίδια τη ζωή μας, λείπει από τους σημερινούς Έλληνες. Το αισθάνονται σαν ξένο, όχι δικό τους, και δεν το πονούν. Τη χώρα τους την αγαπούν με πάθος. Για μια χούφτα από το χόμα της είναι άξιοι να πεθάνουν με την πιο μεγάλη ευκολία. Άλλο Πατρίδα όμως και άλλο Πολιτεία. Με την Πατρίδα είμαστε στενότατα δεμένοι· την έχουμε βάλει μέσα στο αίμα μας, γιατί και με το αίμα μας την έχουμε κρατήσει. Την Πολιτεία όμως, δηλαδή αυτό τον ορισμένο τρόπο με τον οποίο έχει οργανωθεί και διοικείται ο τόπος, αυτήν την απρόσωπη δύναμη που λειτουργεί στο όνομα όλων για να εξασφαλίζει με τα όργανα και τους θεσμούς της τη ζωή και την ελευθερία μας, δεν μπορούμε να τη νιώσουμε σαν κάτι εντελώς δικό μας. Είναι ξένο σώμα για το αίσθημά μας.

Απόδειξη ότι δεν πονούμε, ούτε αισθανόμαστε ενστιγματικά την ανάγκη να προστατέψουμε ό,τι ανήκει στο Κράτος, το δημόσιο κτήμα. Απέναντί του δείχνουμε αδιαφορία και κάποτε μίαν απίστευτη εχθρότητα και μανία καταστροφής. Από παιδιά στο σχολείο κακοποιούμε βάρβαρα τα θρανία και τους τοίχους του σχολείου -"ανήκει στο δημόσιο, δεν είναι δικό μας". Την ίδια αστοργία δείχνουμε στα δικαστήρια, στα άλλα δημόσια γραφεία, ακόμη και στους πάγκους του πάρκου ή στις δημόσιες κρήνες, σε ό,τι τέλος πάντων είναι κρατική περιουσία. Μόλις αντιληφθούμε ότι κάτι τι ανήκει ή με κάποιο τρόπο βρίσκεται στην κυριότητα αυτής της απρόσωπης δύναμης, αν δεν μπορούμε να το οικειοποιηθούμε, με ευχαρίστηση το φθείρουμε. Με την ίδια ευκολία προσπαθούμε ν' αποφεύγουμε τις υποχρεώσεις μας προς το Κράτος ή να καταστρατηγούμε τους νόμους του. Είναι ο "άλλος", όχι ο εαυτός μας. Και τον ξεγελούμε ή σηκώνουμε το όπλο εναντίον του, χωρίς να καταλαβαίνουμε ότι κατά βάθος τον εαυτό μας απατούμε ή πληγώνουμε.

Και από τις παρατηρήσεις του αυτές ο πολύπειρος άνθρωπος έβγαζε το συμπέρασμα ότι ίσως οι Έλληνες να μην είναι οργανικά ικανοί να ποτιστούν από την ιδέα του Κράτους. Ότι πιθανόν μέσα στην ίδια τη φυσική τους υφή να υπάρχει κάποια τάση αναρχισμού...

Έχει αρκετά διαδοθεί αυτή η αντίληψη και συχνά ακούγεται. Ωστόσο μου φαίνεται πολύ παρακινδυνευμένη και άδικη στην απαισιοδοξία της. Δεν αμφισβητώ τα γεγονότα όπου στηρίζεται (τα περισσότερα είναι δυστυχώς πραγματικά, είτε μας αρέσουν είτε όχι). Αλλά την ερμηνεία που δίνεται σ' αυτά τα γεγονότα.

Ότι δεν πονούμε, ή ότι δεν πονούμε αρκετά την Πολιτεία σαν κάτι εντελώς δικό μας, είναι βέβαιο. Από αναρχισμό όμως την αντιθέτουμε προς τα αισθήματα και τα συμφέροντα μας ή από άλλους λόγους; Και πώς είναι δυνατόν αυτός ο δήθεν αναρχισμός να θεωρηθεί έμφυτη ιδιότητα ριζωμένη μέσα στη δική μας φυλή; Μπορεί ο Έλληνας να είναι περισσότερο από άλλους λαούς ατομιστής, να μην πειθαρχεί τόσο εύκολα στο συλλογικό σώμα και πνεύμα της ομάδας. Αλλ' από το σημείο τούτο ως το σημείο να τον πούμε από τη φύση του αναρχικό, η απόσταση είναι πολύ μεγάλη. Ορθότερη φαίνεται μια άλλη εξήγηση. Ότι αυτή η αδιαφορία ή η λανθάνουσα εχθρότητα προς το Κράτος και τις λειτουργίες του είναι αποτέλεσμα ιστορικών αιτίων και μιας κακοδαιμονίας που ατυχώς διαιωνίζεται. Ας μη λησμονούμε ότι επί μακρά χρόνια και κατά διαστήματα δεν υπήρχε γι' αυτόν εδώ τον πολυβασανισμένο λαό σύμπτωση Πολιτείας και Έθνους. Η κρατική εξουσία στις διάφορες περιόδους της δουλείας δεν ήταν μονάχα ξένη αλλά και εχθρική προς την εθνική μας υπόσταση. Και επομένως γενεές γενεών, για να βεβαιώσουν την εθνική τους ιδιοτυπία, τη χωριστή τους ύπαρξη, ήταν αναγκασμένες να μισούν, να απατούν και να πολεμούν τα όργανα και τις λειτουργίες που στα μάτια τους εκπροσωπούσαν το Κράτος και σάρκωναν την ιδέα της Πολιτείας. Το κρυφό μίσος με τα νυχικά επακόλουθά του είναι πολύ πιο επικίνδυνο από τη φανερή αντίθεση, τον ανοιχτό πόλεμο. Συμπνιγόμενο από το φόβο τρέφεται από την καταπίεσή του και αφήνει στα σκοτεινά στρώματα της ψυχής λασπερά κατακάθια που δεν εξαλείφονται. Ακόμη κι όταν λευτερωθεί από το ζυγό, δεν μπορεί εύκολα ένας λαός να αγαπήσει την Πολιτεία με τους περιορισμούς της, έστω και αν είναι τώρα δική του, αφού ως προχτές ακόμη το Κράτος ήταν η θέληση και η βία του δυνάστη του.

Κατά ένα παράδοξο μάλιστα μηχανισμό, που μας τον εξηγεί σήμερα η Ψυχολογία, όταν ένας πολίτης με τέτοιες υποσυνείδητες κακώσεις από αρχόμενος γίνεται άρχων, παίρνει τις διαθέσεις και τους τρόπους που ο ίδιος πρώτα μισούσε. Παίζει δηλαδή το ρόλο του ειδώλου που ως τώρα το φοβόταν και το αντιπαθούσε, γιατί έτσι νομίζει πως μπορεί να λευτερωθεί από τον εφιάλτη του. Ίσως γι' αυτό το λόγο συμβαίνει, όποιος παίρνει και μια παραμικρή ακόμη εξουσία στην Ελλάδα, να μεταβάλλεται αμέσως σε σατράπη...

Για να εξηγήσουμε όμως το φαινόμενο που εξετάζουμε, πρέπει να αναφέρουμε ακόμη ένα λόγο πολύ σοβαρό. Όταν λευτερώθηκε από τον τουρκικό ζυγό αυτή η μικρή ελληνική γωνιά, η Πολιτεία μας δεν θεμελιώθηκε ούτε αναπτύχθηκε οργανικά απάνω σε κάποιες αυτόχθονες μορφές οργάνωσης και διοίκησης, βγαλμένες από τις δικές μας ψυχολογικές και άλλες ανάγκες και από την ιστορική κίνηση της ζωής του Έθνους, αλλά μας επιβλήθηκε απέξω από ξένους και με

ξένους που φυσικά δε νοιάστηκαν να εξετάσουν αν το φόρεμα τούτο ήταν κομμένο στο μέτρα μας, ούτε προσπάθησαν να το ταιριάσουν κάπως απάνω στο δικό μας κορμί. Έτσι εφαρμόστηκαν κι εξακολουθούν να εφαρμόζονται πειραματικά στη χώρα μας διοικητικοί και πολιτικοί θεσμοί που δεν μίλησαν ποτέ βαθιά στην ψυχή του λαού μας, ούτε ίσως ανταποκρίνονται εντελώς στις πραγματικές του ανάγκες.

Είναι γνωστές οι μελέτες του Κώστα Καραβίδα για την κοινοτική οργάνωση. Μπορεί να μη συμμερίζεται κανείς την αισιοδοξία και την πίστη του ότι και τώρα είναι δυνατόν να γίνει εκείνο που δεν έγινε άλλοτε, στην ώρα του τη φυσιολογική. Ωρισμένως όμως θα αναγνωρίσει ότι θα ήταν πολύ διαφορετική, τελειότερη, η κρατική μας οργάνωση και πολύ στενός, οργανικά συνεκτικός, ο δεσμός του πολίτη με την Πολιτεία στον τόπο μας, αν αυτό το θαυμαστό κύτταρο, η κοινότητα, που δημιουργήθηκε με το αίμα του λαού μας από πανάρχαια χρόνια και λειτούργησε τόσο λαμπρά στους χρόνους της δούκας, αφηνόταν να αναπτυχθεί φυσιολογικά σε ένα γενικότερο, πλούσια διακλαδωμένο και πυργωτά διαρθρωμένο διοικητικό σύστημα. Τα ξενοφερμένα καθεστάτα σκότωσαν το κύτταρο τούτο και μας επέβαλαν θεσμούς και τύπους, μέσα στους οποίους μάταια ως τώρα προσπαθούμε να βρούμε τον εαυτό μας. Βάλετε μαζί μ' αυτές τις αιτίες την κακοδιοίκηση που είναι ενδημικό κακό στον τόπο μας, τη διαφθορά της πολιτικής μας ηγεσίας που τα ανομήματά της πλήρωσαν ακόμη και με το αίμα τους οι λίγες φωτεινές μορφές της νεότερης ιστορίας μας, προσθέστε τέλος και τη βαθύτερη κρίση που περνάει εδώ και κάμποσα χρόνια η έννοια του Κράτους μέσα στις φοβερές αντινομίες της ζωής όλων των σημερινών λαών -και θα εξηγήσετε γιατί οι βασανισμένοι άνθρωποι αυτού του τόπου, του πολυπατημένου από ξένους κάθε λογής, δεν αισθάνονται ακόμη εντελώς δικό τους το Κράτος. Ας μην τους καταλογίζουμε αναρχισμό, αφού η μοίρα τους έγραφε να μην είναι νοικοκυραίοι στο σπίτι τους και να μην αφήνονται ήσυχοι να φτιάχνουν με τη δική τους ζωή και μέσ' από τη δική τους ιστορία τους κοινωνικούς των θεσμούς.

22 Ιουλίου 1948

(Ε.Π. Παπανούτσος, Εφήμερα-Επίκαιρα-Ανεπίκαιρα, εκδ. Ίκαρος, Αθήνα 1980, σ. 160-63)

Το διάγραμμα του κειμένου

Παράγραφοι	Μέρη του κείμενου	Σημειώσεις
A	ΠΡΟΛΟΓΟΣ	Ένας δημόσιος υπάλληλος με μακροχρόνια θητεία στην κρατική υπηρεσία παρατηρεί:
B	Θέση	Το κράτος, ως συγκεκριμένο βίωμα, λείπει από τους σημερινούς* Έλληνες
Γ	ΚΥΡΙΟ ΜΕΡΟΣ απόδειξη και	Υπάρχει αδιαφορία και εχθρότητα απέναντι στο Κράτος (Παραδείγματα).
Δ	1η ερμηνεία	Πιθανόν να υπάρχει κάποια τάση αναρχισμού (του δ. υπαλλήλου) στους Έλληνες;
E	αμφισβήτηση της 1ης ερμηνείας	Αντίθετα ο δοκιμογράφος πιστεύει ότι: η αντίληψη για τον αναρχισμό των Ελλήνων είναι παρακινδυνευμένη και άδικη.
ΣΤ	2η ερμηνεία (του δοκιμογράφου)	Η λανθάνουσα εχθρότητα προς το κράτος οφείλεται: α) σε ιστορικά αίτια, β) σε μια κακοδαιμονία που διαιωνίζεται,
Z		γ) σε ψυχολογικούς λόγους: ο Έλληνας γίνεται σατράπης, όταν ανεβαίνει στην εξουσία,
H		- δ) στην επιβολή ξενόφερτων διοικητικών και πολιτιστικών θεσμών: δ1. οι θεσμοί αυτοί δε μίλησαν ποτέ στην ψυχή του λαού και δεν ανταποκρίθηκαν στις ανάγκες του,
Θ		δ2. τα ξενόφερα καθεστάτα "σκότωσαν" την κοινοτική οργάνωση, ε) στην κακοδιοίκηση, στ) στην παγκόσμια κρίση της έννοιας του Κράτους.
I	ΕΠΙΛΟΓΟΣ Συμπέρασμα:	Οι Έλληνες δεν είναι νοικοκυραίοι στον τόπο τους. Ας μην τους καταλογίζουμε αναρχισμό.

* Το κείμενο γράφτηκε το 1948

12. Ε. Π. Παπανούτσος, Ο πυκνός και λιτός λόγος

σχολικό βιβλίο έκθεσης-έκφρασης β' λυκείου, σελ. 279

Όσο ανούσια και ενοχλητική, αφόρητη είναι η φλύαρη και ασυνάρτητη, η κακοπλεγμένη και απειρόκαλλη φράση, τόση δύναμη και ομορφιά έχει ο πυκνός και κρουστός, ο καθαρός και εύστοχος λόγος - σε όλες τις γλώσσες του κόσμου. Είναι λάθος να νομίζουμε ότι υπάρχουν γλώσσες που προσφέρονται στη σαφήνεια και στη βραχυλογία, και άλλες που από την ίδια τη συντακτική δομή τους επιβάλλουν την πολυλογία και τα περίπλοκα σχήματα. Όλες οι γλώσσες, οι πλουτισμένες από το πνεύμα των λαών που τις μιλούν και δουλεμένες από τους τεχνίτες του λόγου, είναι ικανές και για το ένα και για το άλλο. Την αρετή στην καλή χρήση των τύπων τους και την ευθύνη για την κακομεταχείρισή τους την έχει αυτός που εκφράζεται έτσι ή αλλιώς. Και μόνο αυτός.

Ανέκαθεν, στη γλώσσα και στην παράδοση όλων των λαών της γης, οι μεγάλες "αλήθειες" διατυπώνονται με ολιγόλογες, κοφτές και ξεκάθαρες φράσεις. Έχουν τη μορφή λεκτικά συμπυκνωμένων αποφθεγμάτων που εντυπώνονται βαθιά στη μνήμη και μεταδίδονται από γενεά σε γενεά αναλλοίωτα σαν ιερή και απαραβίαστη, πνευματική παρακαταθήκη. Είναι καρποί της οξυδέρκειας και της σκέψης, της φαντασίας και της πείρας επίλεκτων ατόμων, είτε καταποντισμένων στο πέλαγος της ανωνυμίας είτε τοποθετημένων στη μισοφωτισμένη περιοχή του θρύλου. Αποστάγματα της ανθρώπινης σοφίας.

Τόσο μεγάλη και επιτυχημένη λογική απόσταξη και λεκτική συμπύκνωση δεν είναι βέβαια πάντοτε δυνατή. Ούτε ίσως επιθυμητή. Υπάρχουν νοήματα πολυμερή (όπως μερικές οργανικές ουσίες) που η συντομογραφία μπορεί να τα ακρωτηριάσει. Αλλά και τότε ο σοφός λόγος είναι πλήρης και συνάμα πυκνός. Δεν κρύβει τον πλούτο του νοήματος, απεναντίας αναδειχνει την έκταση και το βάθος, τις πολλές και ποικίλες διαστάσεις του. Αλλά ταυτόχρονα περιορίζεται στα απολύτως απαραίτητα λεκτικά στοιχεία, χωρίς αυτός ο περιορισμός να αφήνει άστεγο ή αμφίβολο κάτι το ουσιαστικό. Η πρόταση διατυπώνει ολόκληρη και καθαρή τη σκέψη. Και συνάμα μεγαλώνει με τη συμπύκνωση η εκφραστική της δύναμη. Η περισσολογία και η αοριστολογία δεν θα συσκοτίζαν μόνο το νόημα· θα κατέστρεφαν και την ένταση της φράσης που είναι μια από τις κύριες, ίσως η κυριότερη αρετή του αποφθέγματος. Αν ο γνήσιος και καίριος λόγος έχει τόσην απήχηση στην ψυχή μας, αν αγκιστρώνεται και δεν ξεκολλάει από τη μνήμη μας, τούτο οφείλεται ασφαλώς στο γεγονός ότι έχει επισημάνει και αποκαλύπτει μια αλήθεια με απέραντο βάθος· ένα στοχασμό που όσο και να τον εξερευνήσει κανείς, δεν φτάνει ποτέ στην άκρη του. Αλλά και σε ένα άλλο του προσόν, μοναδικό και ανεκτίμητο: ότι έχει επιτύχει τέτοιαν ακρίβεια και αυτάρκεια, και προπάντων τόσην ένταση στη διατύπωση, ώστε δεν σηκώνει την περίφραση (την απόδοσή του με άλλα λόγια), κάποτε και αυτήν ακόμη τη μετάφραση (τη μεταφορά του σε άλλη γλώσσα). Είναι οριστικός και ανεπανάληπτος.

Ε. Π. Παπανούτσος, Το δίκαιο της πυγμής, (1975) 1989, εκδ. Δωδώνη, Αθήνα

13. Η οξύτητα του χρόνου και η «μνημοθήκη»

Διασκευασμένο απόσπασμα από άρθρο του Παντελή Μπουκάλα, 19/12/2004.

Δύσκολη τέχνη η τέχνη του χρόνου, του ξοδέματός του. Και φαίνεται ότι τη ξεμαθαίνουμε όλο και πιο εύκολα στους καιρούς της ταχύτητας που γεννηθήκαμε. Ποιας ταχύτητας δηλαδή. Μόνο η ψευδαίσθησή της μας καταδιώκει. Αγοράζουμε όλο και πιο εξελιγμένες συσκευές κινητών τηλεφώνων, τάχα για να επιταχύνουμε την επικοινωνία μας, την επαφή μας με τους άλλους· και καταλήγουμε να εξαντλούμε την επικοινωνία μας στο παίγνιο των γραπτών μηνυμάτων (ακόμα κι αν είναι να ευχηθούμε «χρόνια πολλά»), γιατί δεν παραθέλουμε ν' ακούσουμε τη φωνή του άλλου και φοβόμαστε μήπως και μας καλέσει στη γιορτή του και ανατρέψει το αυστηρό χρονοπρόγραμμά μας. Ή αγοράζουμε όλο και πιο γρήγορα αυτοκίνητα «για να προλαβαίνουμε» και τελικά το μόνο που καταφέρνουμε είναι να στενοχωριόμαστε ακόμη περισσότερο, κάθε φορά που αντιλαμβανόμαστε πως όσο χρόνο έκαναν πριν από τον πόλεμο τα γαϊδουράκια για να έρθουν από τα Μεσόγεια στην Αθήνα, άλλο τόσο χρόνο (περί τη μιάμιση ώρα δηλαδή) δαπανά το τούρμπο μας με τα δεκάδες μηχανικά άλογά του για να καλύψει την ίδια, «μπουκωμένη» απ' τα τετράτροχα απόσταση.

Είναι δυο φρασούλες, δυο χλιοτριμμένα κλισεδάκια: «ξεκλέβω λίγο χρόνο» η μία, «σκοτώνω το χρόνο μου» η άλλη. Εδώ η γλώσσα, κι η σκέψη που της υπαγορεύει το ρυθμό, δοκιμάζει να αντιστρέψει το παιχνίδι, το παιχνίδι της κλοπής στη μια περίπτωση, το παιχνίδι του θανάτου στην άλλη. Ότι ο χρόνος είναι κλέφτης ανευδοίαστος, αν όχι και αναίδης, είναι ακράδαντη πεποίθηση των ανθρώπων. Το ίδιο ακλόνητη είναι η και η πεποίθηση για το χρόνο-θάνατο, η οποία εγκαθίσταται μέσα μας μόλις μας πρωτοπικράνει το φαρμάκι της θνητότητας: όταν φεύγει κάποιος δικός, μικραίνει ο ορίζοντας και νιώθουμε πως, άσχετα με ό,τι όριζε η πρώτη νιότη μας, τότε που αισθανόμασταν αθάνατοι, θα 'ρθει κάποτε η στιγμή που θα πολιτογραφηθούμε και εμείς στην απέραντη δημοκρατία του θανάτου. Με την πλεκτάνη της γλώσσας, λοιπόν, αντιγυρίζουμε τα χρωστούμενα στο χρόνο, κλέβουμε τον κλέφτη. Και, ακόμη πιο ριζοσπαστικά, «σκοτώνουμε την ώρα μας». Γιατί όταν τη σκοτώνουμε, όταν δεν επιχειρούμε να τη μετατρέψουμε σε χρήμα με τη «φιλοσοφική λίθο» της απληστίας, όταν τη «χαραμίζουμε» ειρωνευόμενοι εκείνο το ασφυκτικό δόγμα που τρυπάει το μυαλό μας, πως τάχα «ο χρόνος είναι χρήμα», είναι σαν την ανασταίνουμε με τα δικά μας μαγικά (το χάξιμα, την αργοσχολία, τη βραδύτητα).

Λογοπαίγνια ή «παίγνια εν ου παικτοίς». Πιθανόν. Αλλά και πάλι, μια κάποια λύση μάς τη δίνει ο Παλλαδάς:

«Θέατρο ο βίος, και παιχνίδι. Μάθε λοιπόν να παίζεις,
τις έγνοιες σου παραμερίζοντας· αλλιώς, τον πόνο υπόφερε».

περίληψη

Το κείμενο αναφέρεται στην άποψη των ανθρώπων για το χρόνο και στον τρόπο αξιοποίησης του. (Ο συγγραφέας αναφέρει στο κείμενο του) Πολλοί άνθρωποι αγοράζουν διάφορα μέσα όπως κινητά ή αυτοκίνητα (διάφορα μέσα όπως κινητά ή αυτοκίνητα αγοράζονται από τους ανθρώπους) νομίζοντας ότι αν στείλουν ένα μήνυμα ή αν έχουν γρήγορο αυτοκίνητο θα σπαταλήσουν λιγότερο χρόνο. Ο συγγραφέας δηλώνει ότι οι άνθρωποι απορροφώνται από τις εργασίες (Ο συγγραφέας δηλώνει ότι οι εργασίες απορροφούν τους ανθρώπους) με αποτέλεσμα όλα να τα έχουν βάλει σε (ένα) πρόγραμμα και να μη χαίρονται τη ζωή μέχρι που να καταλάβουν τη σημασία της χάνοντας ένα δικό τους άτομο. Τέλος συμφωνεί με μια φράση που προσπαθεί να πείσει τους ανθρώπους να παραμερίζουν κάποιες φορές την πίεση τους και να διασκεδάζουν.

(Ευ)